

Бути світильником серед темряви

«Ти ж, коли молишся, ввійди в кімнату твою, зачини двері і помолися Отцю твоєму таємно, а Отець твій, який бачить таємне, віддасть тобі явно» (Мт. 6:6).

від левів і правильно впливати на Вавилон. «Тому, хто вірус, усе можливе» (Мр. 9:23).

Найсильніша проповідь Євангелія – це проповідь ділами, або плодами. І на найважчій ділянці повинні звучати найсильніші проповіді.

«Також ви, жінки, будьте покірні чоловікам своїм, щоб ті, котрі не підкоряються Слову, були переконані без слова, поведінкою своїх жінок, коли побачать ваше чисте, богобоязливе життя» (1 Петр. 3:1-2).

Жінки! Рятуйте своїх чоловіків без слова, без проповіді. Покажіть їм, що життя у Христі – це чисте життя, коріться своїм чоловікам, і з часом вони приймуть Ісуса.

«Поводьтеся мудро з чужими, використовуючи час. Слово ваше нехай буде завжди ласкаве, приправлене сіллю, щоб ви знали, як маєте відповідати кожному» (Кол. 4:5-6).

Слово, приправлене сіллю, – це слово, яке не розходить з ділами, це чисте життя у Христі Ісусі, чистий дім, чиста одежа, чисті, богобійні стосунки з людьми.

«Але за прикладом Святого, Який покликав вас, і самі будьте святі в усіх ваших вчинках, бо написано: «Будьте святі, бо Я Святий!» (1 Петр. 1:15-16).

Святий – це значить відділений від зла і присвячений тільки добру. Ми покликані бути такими людьми! Самому це неможливо, а з Богом і Його народом можна бути святим, праведним і благо-

честивим. Це воля Божа, задум Божий! Ной серед розбещених був святим, Лот у Содомі був з Богом, пророк Єремія у ямі з багном був вірний Богові, чекав милості від Нього і був помилуваний.

«Але ви – вибраний рід, царське священство, народ святий, люд придбаний на те, щоб звіщати чесноти Того, Хто покликав нас з темряви в дивне Своє світло» (1 Петр. 2:9).

Це план Божий, щоб до кожної людини, кожного покоління донести проміння Своєї любові. Для цієї справи Господь використовує Своїх вибраних, щоб донести людству любов, милість, доброту, довготерпіння і співчуття Бога. Наше серце має відчувати подих Святого Духа, розуміти волю Всевишнього.

Ми – місіонери у своїх сім'ях, від нас перших рідні мають дізнатися про благодать Божу і Його милосердя. Тільки через хрищення і сповнення Святим Духом ми зможемо передати це благословення. Тільки у Святого Духа є ключ до кожного серця. Він дає нам силу свідчити про спасіння у Христі Ісусі. Коли нас ображають, роблять боляче або ж насміхаються над нами, Сам Божий Дух, Дух слави, підтримує нас, потішає, робить міцними у Христі Ісусі.

«Отже, коли ворог твій голодний, нагодуй його; коли має спрагу, напий його, бо роблячи так, ти згортаєш палаюче вугілля на голову йому. Не будь переможений злом, а перемагай зло добром!» (Рим. 12:20-21). Тільки з Господом ти зможеш виконати цю заповідь. Але якщо Господь повелів так любити ворогів, то тим більше треба любити своїх ближніх заради їхнього спасіння.

Олександр Попчук.

Законопроект про надання релігійним організаціям права на заснування загальноосвітніх навчальних закладів не підтримано

Парламентський Комітет з питань культури і духовності розглянув законопроект щодо надання релігійним організаціям права на заснування загальноосвітніх навчальних закладів. Попри те, що напередодні розгляду голова Комітету В. Яворівський висловлював впевненість у його підтримці, Комітет так і не зміг підтримати законодавчу ініціативу.

Під час засідання п. Яворівський наголосив на тому, що питання надання релігійним організаціям права на заснування загальноосвітніх навчальних закладів вже давно потребує законодавчого вирішення. На підтримку законопроекту виступив народний депутат України М. Косів, який нагадав, що ухвалення цього законопроекту цілком відповідає статті 11 Конституції України, відповідно до якої Україна взяла на себе зобов'язання щодо сприяння релігійної самобутності українців, а отже, і діяльності релігійних організацій. Депутат озвучив позицію Міносвіти щодо підтримки законопроекту.

Водночас проти ухвалення законопроекту виступили народні депутати П. Мовчан та Я. Федорчук, на думку яких, цей законопроект сприятиме діяльності деструктивних релігійних організацій. З ними була солідарна і представниця КПУ В. Дем'янюк.

У цій ситуації голова Комітету В. Яворівський заявив, що не може допустити рішення щодо несприятимки законопроекту, а тому переносить розгляд цього питання на наступне засідання Комітету.

Церкви Києва провели звітну конференцію

28 лютого відбулася звітна конференція Київського міського об'єднання церков християн віри євангелієської. Близько 50 священнослужителів з різних громад зібралися у залі місцевої церкви «Силоам». Пастор церкви Сергій Вознюк, розпочинаючи конференцію, на прикладі пророка Йони заклав священнослужителів пізнавати серце Бога і гідно представляти Його перед людьми.

Заступник єпископа Київського міського об'єднання пастор Анатолій Козачок надав детальний звіт про діяльність церков протягом звітного періоду. Об'єднання, що складається з восьми громад, цього року збільшилось завдяки 111 новонаверненим та охрищеним. Вагомий соціальний аспект служіння об'єднання – місія, благодійний фонд, сім центрів для вуличних дітей, чотири реабцентри, що служать понад 100

особам, тюремне служіння у п'яти тюрмах, благодійні обіди для 110 нужденних та багато інших суспільно важливих справ.

Кожен із відділів (дитячий, молодіжний, жіночий, відділ християн-підприємців, освіти та інші) протягом року провів низку заходів, спрямованих на розвиток служіння місцевих громад.

На пропозицію ведучого ділової частини конференції пастора Юрія Кулакевича служителі обговорили та оцінили звіти і розглянули запропонований план роботи на 2009 рік. Особливої уваги було надано підготовці до європейської євангелізаційної кампанії «ПРОКРІСТ-2009», що проходить з 30 березня до 6 квітня. Був представлений на конференції і новий медійний проект «Перехрестя ТБ», що відкриває нові можливості для медіа-служіння Церкви.

uupc.org.

Відбулось чергове засідання Наради представників християнських Церков України

Наприкінці лютого в приміщенні Держкомнацрелігій під головуванням голови відділу зовнішніх церковних зв'язків Української Православної Церкви архієпископа Кирила (Говоруна) пройшло чергове засідання Наради представників християнських Церков України. Учасники засідання обговорили поточну ситуацію у сфері державно-церковних відносин в Україні, нові законодавчі зміни та ініціативи.

Представники Церков висловили думки щодо сучасної політичної та суспільно-економічної ситуації в країні, за наслідками чого вирішили підготувати спеціальне звернення до української громадськості, яке має висвітлити християнську точку зору на причини світової фінансової кризи в українському контексті та шляхи її подолання. Було вирішено також підготувати низку документів з актуальних питань релігійного життя в Україні, що сьогодні турбують суспільство. Згодом вони будуть представлені на розгляд представників християнських Церков України.

Після цього учасники засідання вирішили організаційні питання щодо проведення наступної зустрічі глав християнських Церков України та попередньо визначили її порядок денний. Була розглянута і схвалена пропозиція щодо необхідності організації зустрічі представників Церков з керівництвом Міністерства внутрішніх справ України задля вирішення багатьох проблемних питань, які виникають під час звернення Церквами своєї духовної та соціальної роботи у суспільстві. Зокрема, було згадане питання неузгодженості процедур та дій відповідальних органів влади під час надання дозволів іноземним священнослужителям на релігійну діяльність в Україні.

Насамкінець члени Наради представників християнських Церков України заслухали інформацію заступника голови Держкомнацрелігій М. Новиченка про результати опрацювання Комітетом проекту Концепції державно-конфесійних відносин в Україні, законопроектів у сфері повернення колишньої церковної власності та діяльності релігійних організацій, а також щодо планування діяльності міжвідомчої урядової Комісії з питань забезпечення прав релігійних організацій.

Окрім уповноважених представників Церков, у засіданні Наради взяли участь представники Держкомнацрелігій та Інституту релігійної свободи.

uupc.org.

Інтернет ТБ

æ **СТОП. 3**

Забута сила обіту

æ **СТОП. 4**

Церква і мас-медіа:

ВІКЛИКИ І МОЖЛИВОСТІ

æ **СТОП. 5**

Проблема неправильних пріоритетів

æ **СТОП. 6**

БЛАГОВІСТ-2009

У Києві в центральному офісі Церкви Християн Віри Євангельської України пройшла нарада відповідальних за справу благовісту в Україні.

Учасники наради проаналізували досягнення й недоліки свого служіння і визначали перспективи благовісту в Україні на 2009 рік. Був представлений також загальноєвропейський

благовісницький проект «ПРОКРИСТ-2009», ціль якого – ефективно і доступно мовою подати сучасному поколінню Звістку Євангелія.

Слово настанови головним благовісникам України єпископа Михайла Паночка і виступ завідуючого відділом благовісту ЦХВЄ Олександра Попчука пропонуємо увазі читачів.

Покликання благовістити

Олександр Попчук
Завідуючий відділом благовісту
ЦХВЄ України

«Але ми не вжили цього права, та все терпимо, аби перешкоди якої Христовій Євангелії ми не вчинили» (1 Кор. 9:12).

Це позиція великого служителя Павла, людини, яка мала унікальне помазання, яка неодноразово зустрічалася з Ісусом на землі і трималася за руку Христа. Людина, яка не одній країні і не одній культурі принесла Добру Новину. І працював Павло так, щоб через нього не було ніякої перепони. Іноді проповідник може нести Добру Новину і в той же час бути великою перепоною своїй проповіді.

говорить про методу і принципи передачі інформації. З дитми – по-дитячому, з дорослими – по-дорослому. Є різниця в тому, як говорити зі студентами, в'язнями чи з інтелігенцією. Методи різні, але Ісус незмінний. В усьому має бути Той Самий Ісус і та сама Добра Новина. Коли проповідував Ісус, Він ходив пішки, а Павло вже плавав на кораблі. Нині хтось переміщається потягами, хтось – літаками, ми маємо доступ до ЗМІ, Інтернету і всіх засобів комунікації. Це нам, безперечно, допомагає, але пильнуймо, аби не звертати більше уваги на засоби, аніж на саму Добру Новину. Засоби не спасають, спасає Ісус Христос через Добру Новину, яку ми несемо через ці засоби. Якщо вони нам допомагають, ми ними користуємося, а якщо перешкоджають, то потрібно мати сміливість все непотрібне відсунути.

Є один делікатний момент, коли Павло говорить, що для тих, хто без Закону, він був як беззаконний, для слабких – як слабкий, для євреїв – як єврей. І справді зустрічають по одежі. Коли Павло з Варнавою зайшли до синагоги в Антіохії, напевне, вони були одягнені відповідно до свого рівня, інакше б Павлові не запропонували мовити слово. Якщо до нашої церкви зайдуть двоє гарно одягнених чоловіків, то пастор має підстави думати, що це можуть бути проповідники, і в них може бути слово. Але якщо зайдуть двоє неохайних, у протертих штанах і розмальованих футболках, то чи спаде пасторові на думку, що це брати-проповідники? Коли Павло приходив до євреїв, то приходив не як єврей, а як рабин, як авторитетна в тому колі людина. Він мав «доступ до мікрофона». Культурний момент має дуже велике значення.

Ми не проповідуємо культуру. Ми проповідуємо Добру Новину. Акцент моєї проповіді – це Ісус Христос. Коли ми несемо у світ Добру Звістку, то не повинні дивуватися, що ті люди не такі, як ми, не так одягнені, не те говорять. Ми несемо для них Євангелію для того, щоб воно їх змінило. І коли Добра Звістка змінить цих людей, вони не повинні стати такими, як я, вони повинні рівнятися на Ісуса. Вони мають слідувати не за проповідником, а за Христом. І це дуже добре, коли той, кому ми проповідували, через деякий час стане вищим і кращим за нас. Ми маємо бути готові, щоб через нас Бог піднімав людей, які стануть набагато ближче до Бога, як ми, і набагато більше принесуть плода. Про це гарно сказав Іван Хреститель, коли його учні почали слідувати за Ісусом: «Йому треба рости, а мені – маліти».

«Так і Господь наказав проповідником Євангелії жити з Євангелією» (14-й вірш). Поки що ця євангельська думка звучить лише в газетах – поки йде посів. А нам усім доводиться працювати своїми власними руками, бо ми – як справжні учні апостола Павла. Але Павло сказав, що то Господь звелів, тим хто проповідує Євангелію, жити з благовісту. Це виражена велика воля Бога.

«Бо коли я звіщаю Євангелію, то нема чим хвалитись мені, це бо повинність моя. І горе мені, коли я не звіщаю Євангелію» (16 вірш). Благовіст – це покликання від Бога, це не дружина тебе поклікала і не директор щось доручив. Якщо на благовісника спочиває покликання, то ця людина, незалежно від віку, стану здоров'я, незалежно від того, хвалять її чи ні, підтримують чи ні, є в неї гроші чи ні, благовістить людям про Ісуса Христа.

І Павло говорить, що це святий обов'язок благовісника – говорити людям про Господа. Цей закон покладений в серце благовісника – рятувати інших людей. Павло каже, що горе йому, якщо він не проповідує. Не завжди це просто, але якщо ми глянемо, в яких умовах працювали Мойсей, Ілля, пророк Єремія, апостол Павло, то нам ще нема на що нарікати. Згадайте умови, в яких проповідували наші батьки та діди. Нам із вами випало жити і служити в найкращу пору для України. Такого гарного часу, як нині, в Україні ще не було. Мир, спокій, злагода, світове визнання, достаток, доступ до ЗМІ, в усі установи і будинки, колись закриті для нас. Ми сьогодні можемо будь-де досягати людей проповіддю Ісуса Христа.

«Для тих, хто без Закону, я був беззаконний, не буди беззаконний Богові, а законний Христові, щоб придбати беззаконних. Для слабих, як слабкий, щоб придбати слабих. Для всіх я був усе, щоб спасти бодай деяких. А це я роблю для Євангелії, щоб стати її співником» (20-й вірш). Бог незмінний і сьогодні, Його Син і Святий Дух незмінні. Євангелію незмінно, і ми не маємо права його міняти, це наш маніфест. Але й людина залишилася незмінною. Спаситель незмінний, новина незмінна і грішник незмінний.

Існують різні культури, і Павло якраз

Праця на вічну перспективу

Михайло Паночко

Старший єпископ ЦХВЄ України

Я дякую Богові за те, що в нас діє такий відділ – відділ благовісту, дякую за всіх, хто в цьому війську, на яке покладена велика місія. І поклали її не люди, а Бог. Праця благовісника – це праця на вічну перспективу. Розуміння цього має додавати вам заряд бадьорості, сили і насаги. Бог залишив нам обітницю: «Я буду з вами аж до кінця віку». І я впевнений, що в вас є багато прикладів того, коли Бог підтримував вас, благословляв і настановляв.

Але ми маємо справу не з людьми, не з урядом, а з Тим, Хто знає всі потаємні думки і бажання нашого серця. Хто заплатив за нас велику ціну. Тому підтримувати форму благовісник повинен постійно, бо сатана знає, де корінь сили благовісника.

Павло не соромився Євангелії, бо знав, що це сила Бога на спасіння кожного, хто вірує. У самому Євангелії вже закладена сила, але багато залежить і від того, хто його передає. Тому я бажав би, щоб ми не соромилися Євангелії – не в значенні проповідувати, а в значенні жити згідно з Євангелією. Бо якщо я його проповідую, а сам так не живу, то виходить, що я його соромлю.

Дуже гарні слова сказав Павло до солунян: «Ми вам виклали не лише Євангелію, але й душі наші». А ми іноді Євангелію готові віддати, а душу – зась. Проте в Євангелії закладена душа. Ми могли прийти до вас поважні, як апостоли, каже Павло, а прийшли тихі, немов та годувальниця. Тому благовісник має бути дуже смиренною людиною. Бо якщо він має всередині арматуру – це важко. Маймо арматуру проти гріха, але в справі благовісту арматура не годиться. Люди нас не лише слухають, вони пильно дивляться, як ми живемо. Вони слухають, починають вірити і, щоб знати, як далі жити, дивляться на проповідника. А коли бачать розходження слова і діла, це дуже боляче б'є по них. Тому наше завдання – не допустити до цього, бо ми представляємо інтереси Царства Божого, а це високий статус, вищого немає.

Безперечно, благовісник має вдосконалювати свої знання, він має багато читати,

використовувати різноманітні джерела. Чому Сперджен був настільки цікавим проповідником? Бо він багато читав, він вивчав різні науки, а Бог помазував все це оливою Духа Святого. Сперджен вкраплював почерпнуті знання в проповідь, і це давало людям змогу побачити більш яскраву картину. Для вдосконалення немає меж. Коли хтось каже, що йому не потрібно нічого читати, бо він, мовляв, уже все знає, то ой як мало він знає насправді. Молитва і самоосвіта – це надійні важелі.

І ще одне. Дуже важливо пам'ятати, що благовіст – це завдання номер один для всієї церкви. Це не лише робота відділу благовісту, мовляв, ви там проповідуєте, а ми тут будемо «гуманітарку» роздавати або будемо якісь справи буденні вирішувати. Різні кілки деколи забиває сатана в справу проповіді, і дуже важко тоді проповідувати.

Але ми не здаємося, бо з нами Господь. Благовіст і пасторство – це одна робота, і дуже важливо, щоб ми кожен на своєму місці виконували належну роботу щиро, чисто і вірно. Павло радив розігрівати дар. Дар благовісту теж можна вдосконалити. Але це велика відповідальність. Не все нам вдаватиметься, не завжди нас супроводжуватиме успіх, бо інакше нам довелося б прив'язувати жорна до ноги, аби нас, як ті повітряні кульки, не піднісло догори і нас треба було б приземляти. Тому Бог нас веде так, щоб, доручивши нам владу, працю, дбати і про нашу безсмертну душу. Він дає нам інструмент і дивиться, щоб ми ним руки не порізали чи ще якоїсь шкоди собі не вчинили. Наш Бог наймудріший, Він враховує всі моменти, навіть ті, про які ми й не здогадуємося. Його основна ціль – спасти те, що загинуло. Тому закликайте, спонукуйте церкву до молитви за євангелізацію. Щоб церква готувала основу, а потім виходила, як ті сіячі, виходили сіятися слово в підготовлений ґрунт.

Основний наголос у практиці євангелізації Біллі Грем робив на молитву. Народ молився, він говорив просту проповідь, і тисячі людей виходили до покаяння. Велика честь і навіть слава брати участь в цій благородній справі, бо Бог дає славу Своїм дітям. Але Він дає Своєю славою, а нам іноді хочеться людською, бо Його слава особлива, іноді зі слізьми на очах і з гривнею в кишені. Та попри все ми повинні нести людям здорову науку і здорове слово. Щоб вони, слухаючи нас, пускали коріння віри твердо, і щоб ніякий шторм, ніяке випробування їх не зламало. Хто сіє зі слізьми, той буде жати з радістю. Інколи треба плакати перед Богом у своїй потаємній кімнаті не ради себе, а ради тих людей, яким проповідуємо. Найголовніше для нас – це єднання з Богом, а не апаратура, фінанси чи ще щось. Отож бажано всім щедрого Божого благословення на ниві благовісту.

Звітна конференція Кримського об'єднання церков християн віри євангельської пройшла у Сімферополі

У Сімферополі (АР Крим) відбулася річна звітна конференція Кримського об'єднання церков християн віри євангельської. Близько 40 делегатів, здебільшого пасторів, з церков об'єднання з'їхалися до столиці автономії, щоб підвести підсумки служіння за минулий рік. 2008 рік був не простим для об'єднання, але священнослужителі дякували Богові за сприяння та благословення у всьому.

В. о. старшого пресвітера Павло Федорук надав присутнім детальний звіт про своє служіння. Завідувачі відділів та

регіональні пастори поділились новинами свого служіння. Учасники конференції разом опрацювали та затвердили план діяльності об'єднання на 2009 рік.

На завершення конференції єпископ Олександр Бабічук висловив свої побажання щодо покращення служіння та дав настанови на основі Святого Письма.

Нагадаємо, що звітні конференції протягом грудня – лютого пройшли в усіх обласних об'єднаннях Церкви Християн Віри Євангельської України.

uupc.org.

ЖАЛО СМЕРТІ

«І жив Яків в єгипетським краї сімнадцять літ. І були дні Якова, літа життя його, сто літ і сорок і сім літ. І наблизилися дні Ізраїля до смерті». І закінчується цей розділ такими словами «І впокоївся Йосип у віці ста й десяти літ» (Бут. 47:28; 50:26).

Багато книг у цьому світі навчають людину, як жити, але лише одна книга вчить, як жити і як помирати. І ця книга – Біблія.

Кожному варто взяти для себе уроки смерті, тому що про це навчає Слово Боже. Чи є хоч одна людина, яка впевнена, що смерть не прийде до неї? Коли жінка вагітна, то вона знає, що народить, і готується до пологів. А коли людина народжується, то їй належить померти, і до цього також потрібно готуватися. Причому до переходу в вічність варто готуватися більше, ніж до чогось іншого.

Візьмімо з тексту, винесеного в епіграф, кілька уроків. Найперше написано, що днів Якова і років налічувалося 147 літ. Роки і дні. У цьому великий урок: дні перед смертю мають особливу ціну. Коли помирає праведний, зазвичай Господь дає йому ці останні дні для переосмислення, для покаяння, для наведення порядку у справах. Це дуже важливо – молитися про це і використати ці дні. І як використовував ці дні Яків?

«І наблизилися дні Ізраїля до смерті. І кликнув він до сина свого, до Йосипа, та й промовив йому: Коли знайшов я милість в очах твоїх, поклади руку свою під стегно моє і вчини зо мною милість та правду: Не поховай мене в Єгипті! І ляжу я з батьками своїми, і ти винесеш мене з Єгипту».

Віруюча людина має зробити заповіт і попередити, де і як її поховати. Щоб потім не виникло жодних непорозумінь, суперечок і конфліктів біля могили. Потрібно передати дітям свою волю відносно всього – і місця поховання, і майна, і того, як і хто має тебе поховати. Це важливо.

Наступний момент. Яків бере з сина клятву. Не просто обіцянку, а клятву, що той виконає все так, як Яків скаже. «І сталося по тих випадках, і сказано було Йосипові: Ось батько твій хворіє. І він узяв із собою обох своїх синів, Манасію та Єфрема. І промовив він до Якова й сказав: Ось до тебе прийшов твій син Йосип! І зміцнівся Ізраїль, та й сів на постелі».

Перед смертю Бог дає праведнику сили, щоб зробити останні розпорядження і останні справи у своєму житті. І Яків зібрався на силі і сів на ліжку.

Далі читаємо: «А Ізраїль побачив синів Йосипових та й сказав: Хто вони? І сказав Йосип до батька свого: Вони мої сини, що Бог дав мені тут. А той відказав: Візьми ж їх до мене, і я їх поблагословлю. А очі Ізраїлеві стали тяжкі від старості, він не міг дивитися. І Йосип підвів їх до нього, а той поцілував їх і пригорнув їх».

Що це робить праведний перед смертю? Благословляв весь свій рід. Навіть тих, кого не бачив. Ослабли його сили, але чи ослабло його благословення? Ні. Воно тільки посилюється в останні дні життя.

Йосип розуміє, що треба благословляти синів по старшинству. Але його батько благословляє молодшого більшим благословенням. Про що це говорить? В останні дні життя Якова Господь відкриває перед ним завіси вічності, Яків наче духовно прозирає. «І покликав Яків усіх синів своїх та й промовив: Зберіться, а я сповіщу вам, що вас спіткає наприкінці днів». В останні дні в людини відкривається якийсь особливий дар пророцтва. Яків не пкікується вже про себе, але каже: «Я сповіщу вам, що вас спіткає наприкінці днів». І це пророцтво дуже сильне, адже останні дні – це вже дні Месії. І це благословення йде до Ісуса Христа, до останніх днів.

«І він наказав їм, і промовив до них: Я прилучаюся до своєї рідні...» Який спокій! Немає жодного страху, тільки спокій і впевненість. Я прилучаюся до народу свого, до свого діда Авраама, до батька Ісака.

«І закінчив Яків заповіта синам своїм, і втягнув свої ноги до легка та й спочив. І він прилучився до своєї рідні». Він не робить жодних спроб втекти від смерті, він зробив все необхідне і готовий вмирати.

Що таке смерть? Словник дає таке просте формулювання: «Смерть – це припинення життєдіяльності

організму». Для тіла це правильне визначення. Але Біблія, яка більше займається душею, дає два визначення смерті. По-перше, це стан, який настає по завершенні земного життя. По-друге, це персоніфікована сила, яка приводить до цього стану. Чи можемо ми назвати смерть особистістю? Важко це збагнути, але так описує її Біблія, і ця особа, ця сила просто страшна. У світі дуже популярно нині насміхатися над смертю, але насміхаються, зазвичай, з того, чого не розуміють. Малюють стару з косою, якіс карикатури, жартують, але коли приходить смерть, усяке бажання жартувати пропадає.

Ось як описує смерть Слово Боже: «І я глянув – і ось кінч чалий. А той, хто на ньому сидів, на ім'я йому Смерть, за ним же слідом ішов Ад» (Об. 6:8). Пекло підкоряється цій силі, а вона підкоряється сатані, бо написано, що він має державу смерті. І навіть кінч, який несе смерть, блідий від страху. Навіть та сила, яка їй служить, боїться її.

Ми не знаємо, як насправді виглядає смерть, але Слово Боже каже, що вона має жало. (1 Кор. 15). Що це за жало? Гріх. Смерть жалить через гріх. Хто запросив смерть на землю? Адам. Бог її не запрошував, її запросила людина. Смерть була поза цим світом, але коли Адам згрішив, написано, що у світ прийшла смерть. Це той гість, якого люди запросили самі.

І чи є хоч одна людина на землі, яку це жало не вжалило? Ні. Усі згрішили і позбавлені Божої слави. Усі. А якщо ми згрішили, то обов'язково померемо.

Смерть буває різна. Одна для віруючого, одна – для невіруючого. Так, як, скажімо, буває, зі снігом. Для дитини це велика радість, а для старої людини – проблема. А це ж один і той самий сніг.

А ось біблійний приклад – хмара, яка стояла між ізраїльтянами і єгиптянами. Ізраїльтяни бачили світло, а єгиптяни – суцільну темряву. Так і віруюча людина у смерті бачить світло, а невіруюча – лише темряву.

Написано: «Безбожний у зло своє падає, а праведний повний надії й при смерті своїй» (Пр. 14:32). Яка смерть для нечестивого? Це жаж, це вершинок на чалому коні. Смерть руйнує всі його надії. В Євангелії від Луки в 12-му розділі розповідається про чоловіка, який нажив велике майно, зібрав багато хліба у свої комори і сказав: «Радий, моя душе, веселися!». І що йому відповів Господь? «Безумний, ночі цієї до тебе прийде смерть».

Смерть позбавляє надії на вічне щастя. «Яка ж бо надія лукавemu, коли відірве, коли візьме Бог душу його?» (Іов 27:8). Невіруюча людина все ж таки надіється на щось. Мовляв, як прийде смерть, якось буде, як всім, так і мені. Але коли вона помере, то вся її надія буде зруйнована, тому що за життя Закон обплатув її всіма нитками прокляття. Хто згрішив в одному, згрішив в усьому, і на кожен гріх закон має своє прокляття. Жало смерті – гріх, а сила гріха – Закон.

Закон має страшну силу над не спасенною людиною. Що відбувалося на горі Синай, коли давався Закон? Гора димилася, тому що навіть каміння не могли винести силу Закону. Ісус для віруючих людей є Спасителем, Месією, для невіруючих – Суддею. Тому сподівання невірних – «як те павутиння, і як дім павуків – його певність...» (Іов 8:14) Людина своєю логікою, своїми думками сплітає собі якусь надію, так само, як павук сплітає своє павутиння. Але один порив вітру, один дощ – і павутиння немає.

Або на чому тримається будинок, збудований на піску? На власних думках: я нікого не вбивав, багато не крав, я вилікував багато людей, виховав багато дітей... Однак усе буде зруйновано, коли людина прийде в пекло. Після смерті вороття немає. Людина не зможе повернути жодної секунди, яку втратила, коли лунав заклик до покаяння, а вона не відізвалася на нього. Немає вороття до земного життя. Неможливо виправити помилки. Неможливо відновити свій зруйнований стан. Силу для відновлення Бог дає лише на землі, у вічності можливості для цього не буде.

Що ж означає смерть для віруючого? У Біблії написано, що коли навіть він помере, то оживе. Та все ж таки спочатку помере. Смерть приходить до віруючої людини так, як колись Гаман прийшов до Мордехая. Гаман страшенно ненавидів Мордехая через те, що мусив його за наказом царя привселюдно вшанувати. «І сказав цар до Гамана: Поспіши, візьми одягу та коня, як казав ти, і зроби так юдеєві Мордехаяєві, що сидить у царській брамі. Не пропусти нічого зо всього, що ти говорив! І взяв Гаман одягу та коня, і зодягнув Мордехая, і возив його на міській площі, і кричав перед ним: Так робиться мужеві, якому цар жадає чести!» (Естер 6:10). Смерть не змінює ставлення до віруючої людини, так як і Гаман не поміняв свого ставлення до Мордехая, але коли наказує Господь, смерть приходить з конем і з царським вбранням, тому що її завдання – провести цю людину в життя вічне, у Царство Боже. Написано, що віруючому все сприяє на добро. І якщо все, то і смерть також.

Як віруючий вітає смерть? «Смерте, де твоє жало? Де твоя перемога?». До віруючої смерті приходить з вирваним жалом – Христос його вирвав. Вона може вкусити нашу плоть, але не може вкусити нашу безсмертну душу. Тіло помирає, а душа з'єднується з Богом. Смерть приходить як слуга, а не як переможець. І куди вона нас веде? До Ісуса, до нашого найкращого Друга. «Бо для мене життя то Христос, а смерть то надбання» (Фил. 1:21).

Євген Сиротський.

Інтернет сьогодні є скрізь. Це стає невід'ємною частиною спілкування, як колись телеграф, потім телефон, а сьогодні – мобільний телефон. Якщо ми ним не користуємося, відповімо, ми програємо. Насправді Церква в інформаційному світі майже не представлена.

Припустімо, що Церква, суспільство і держава – це аналогія до духа, душі і тіла. Як тіло впливає на душу, так держава впливає на суспільство. Якщо Церква не буде впливати на суспільство, як дух на душу, відповідно, тіло, тобто держава, буде мати в цьому перевагу. Це те, що сьогодні відбувається в Росії і ще не відбувається в Україні.

В'ячеслав
Макаров

Директор медіашколи
«Білий Камінь»

Інтернет ТБ

Головне правило інформаційної війни: якщо ти не береш в ній участі, – ти програв. Якщо не граєш ти – грають тебе. Це, на перший погляд, складне і незвичне, але правила спілкування сьогодні дуже змінилися, і молоді сьогодні вже не перебувають під нашим контролем, тому що методи спілкування зовсім інші. У мене працюють 18-20-річні юнаки, які не дивляться телевизор і не читають книжок, тому що вони сидять в Інтернеті. Це їх час.

Дослідження, які проводилися в Москві, показали, що в «прайм-тайм» тобто з 9-ї до 10-ї вечора, найбільша кількість людей дивиться телевизор. 1 млн. 600 тис. москвичів щоденно переглядають програму «Час». І в той самий час 800 тис. москвичів сидять в Інтернеті. Це та сама молодь, яку ми не контролюємо, влади над якою не маємо, тому що не маємо з нею комунікації. Газет вони не читають, наші брошури не отримують, спілкуватися з нами не хочуть, і все, що в нас для них є, – це Інтернет.

Телебачення та Інтернет рано чи пізно об'єднуються, і вже сьогодні в Америці продаються телевизор з розеткою на задній панелі. Усе, що потрібно, – це ввімкнути туди шнур від мережі. Для нас це справа найближчих двох-трьох років, і питання в тому, наскільки ми до цього будемо готові. Ми можемо повністю це проігнорувати, а можемо взяти в цьому участь і перемогти. Якщо ми цього не зробимо, вік наших церков буде зростати, кількість молоді зменшуватиметься, і врешті-решт ми зазнаємо поразки.

Дуже важливо для церков охоплювати медіасферу. Один пастор з Черкас розповідав, що вони проводять інтерактивне кафе. Організують 10-12 студентів разом з молоддю з церкви і проводять неформальне спілкування на різні теми, цікаві для студентів. (Про стосунки хлопців і дівчат, про те, чи можна списувати, прогулювати лекції, «тусуватися» разом, не сваритися з батьками...)

Я запитав того пастора, чи варто витратити стільки часу і грошей для того, щоб розповісти про Бога 12 особам. Адже можна пропустити це через телебачення і зацікавити набагато більше людей. Ми спробували, і на наступне спілкування в кафе прийшло значно більше охочих. Пішла ланцюгова реакція, і в результаті, по-перше, у клубі збільшилася кількість задіяних, а по-друге, зріс вплив клубу на місто. Дуже важливо розширювати сферу впливу церкви.

Ми проводимо телевізійну школу «Білий камінь», де навчаємо, як звичайні люди звичайними відеокамерами можуть робити незвичайні сюжети про життя церкви, подавати коментарі пастора на різні теми, свідчення, у тому числі й драматичні, тому що історію вашого покаяння можна розповісти по-різному. Можна подати просто «голову, яка говорить», а можна подати дуже цікаво.

Звичайно, якщо людина говорить цікаві речі, її будуть слухати, але люди нині стали дуже вибагливі. Згадайте про газети. Раніше друкувалися великі за обсягом статті з розумною інформацією, і люди читали, тому що був брак інформації. Читали і розмірковували. Люди були мудрі і вміли думати. А сьогодні газета – це цікава верстка, багато фотографій і мало тексту. Люди апіорі (тобто це само собою зрозуміло) не навчені думати. Те, чого вони хочуть і шукають, – це дуже поверхнева інформація, тому нам треба зробити крок назустріч.

Пастор, який щось розповідає, – це добре. Але коли ми подаємо інформацію в ефірі, потрібно ще витримати конкуренцію – як за змістом матеріалу, так і за його якістю. Люди сьогодні цікавляться зовнішнім упакуванням. Є ціла наука – мерчандайзинг (підготовка товару для роздрібної торгівлі), яка навчає, як змусити людину купити той чи інший товар. Шоколадний бізнес створюється зовсім не на цукерках чи шоколаді, а на упакуванні, тому що, купуючи цукерки, ви більше платите за упаковку, ніж за цукерки. Це та підміна поняття, це спосіб, яким світ пропихає нам свою продукцію. Тому важливо мати правильний зміст, адже багато хто займається не тим, чим потрібно насправді. Але не менш важливо дбати за високу якість.

Участь в Інтернет-технології

Ми розробили технологію, яка дозволяє робити декілька телеканалів в одному місці. Це окремих канал музики найрізноманітніших жанрів – кліпи, концерти, пісні тощо – аж до уроків гри на різних інструментах. Маємо окремих канал проповідей для сім'ї, для молоді. Канал «Перехрестя ТБ» – це можливість почати представляти себе, свої служіння, своє бачення для людей. Ми плануємо активно рекламувати цей ресурс не лише в християнських, але й у світських колах. Наша кінцева мета – служити не самим собі, бо дуже часто християнські канали і газети служать для самих себе, для християн, але служити саме людям невірним. І ми пропонуємо кілька аспектів

співпраці починаючи від розміщення проповіді. Ми наголошуємо на тому, щоб вона була знята якісно. Можна просто зняти людину за кафедрою, а можна зняти ту ж проповідь, але в трьох різних місцях, які пов'язані між собою темою проповіді. Якщо проповідь, скажімо, говорить про фундамент в житті, то можна зняти частину проповіді на будівництві. Наочність дає найкращий ефект. У Біблії знаходимо дуже багато було прикладів, коли апостоли і пророки використовували наочність.

Об'єднання потреб і можливостей

Дуже важливий аспект «Перехрестя» – об'єднання потреб і можливостей для забезпечення прямого контакту з глядачами. Ви можете подавати інформацію про своє служіння і закликати людей брати в ньому участь. Люди переглянуть ваш ролик про те, що ви допомагаєте якомусь дитячому будинку, або про те, що ваша церква потребує допомоги в будівництві молитовного будинку, і одним натиском на певну кнопку може одразу зв'язатися з нами.

Це одна можливість – відразу переказати гроші. Людина відправляє sms зі свого мобільного, і 3-5 доларів з її рахунку надходять для місії «Еммануїл», з якою ми співпрацюємо. Ще один варіант – кредитні картки. Або web money, електронні гроші, які також вже стали нормою для молоді. Брак міжцерковного спілкування відчувається і в Росії, і в Україні. Інтернет робить нас ближчими, як колиш, доводиться.

Але тут є і зворотна сторона. Технологія змінює ціну спілкування, а ціна спілкування змінює його цінність. Колись, щоб, скажімо, провідати бабусю, доводилося їхати вісім годин на коні. Це було дуже важко, але й дуже важливо, і цим спілкуванням дорожили, тому що до нього вів дуже важкий шлях.

Потім з'явився телеграф. Платиш гроші, відсилаєш телеграму, і коли бабуса відповідає, довідуєшся, що вона жива і з нею все гаразд. Це обходилося дешевше, але й цінність такого спілкування вже була меншою. Ще пізніше з'явився телефон, можна було замовити переговори і перекинутися кількома словами. Сьогодні спілкування між людьми майже нічого не коштує, тому що безлімітні тарифи зовсім вбивають цінність спілкування. А те, що нічого не коштує, і не ціниться.

Що робить Інтернет? Відносини в Інтернеті віртуальні. А віртуальні відносини псують людину, оскільки немає відповідальності і я можу написати все, що завгодно. Чому сьогодні спостерігається такий вибух різних збочень? Безвідповідальність. Немає ціни спілкування, немає цінності, немає відповідальності. А коли немає відповідальності, приходить безвідповідальність, потім, як наслідок, появляються безкарність і вседозволеність, свавілля. Тому якщо ми сьогодні не підемо туди і не покажемо молоді альтернативу, ми пожемо трагічні наслідки. Дуже важливо – зробити крок їм назустріч. Не тому, що це потрібно нам. А тому, що це потрібно їм.

«Перехрестя ТБ» вирівнює можливості служіння

Сьогодні дуже сильно активізувалися так звані маргінальні служіння, які з'явилися не так давно, і одне працює нормально, а когось «зашкалює». А світ дуже часто бачить християнство таким, яким його представляють саме ці маргінальні рухи. Ситуація, що склалася сьогодні з «Посольством Божим», – це один з прикладів, це вибух. А через те, що ми не представили в медіапросторі так сильно, як такого роду маргінали, люди сприймають протестантів саме так, а не інакше. Наша бездіяльність в інформаційній війні обертається нашою поразкою. Тому ми створили декілька знімальних груп і хочемо висвітлювати діяльність ваших церков, але, у першу чергу, обов'язок цей повинен бути покладений на вас.

Забута сила обіту

НАУКУ ХРИСТА В КОЖЕН ДІМ

«Не квапся своїми устами, і серце твоє нехай не поспішає казати слова перед Божим лицем, – Бог-бо на небі, а ти на землі, тому-то нехай нечисленними будуть слова твої... Коли зробиш обітницю Богові, то не зволь ії виповнити, бо в Нього нема уподобання до нерозумних, а що ти обітуєш, сповни!» (Екл. 5:1, 3)

Закінчення.

Початок в № 2 (53) за 2009 р.

У Бога є ціль для людства загалом і для кожної людини зокрема. Він – наш Творець і створив нас для Себе, хоча нам інколи здається, що ми створені для себе. Бог створив планету Земля і поселив на ній людину, давши їй певні завдання. Бог хоче, щоб людина раділа спілкуванню з Ним, і Він створив людину за образом і подобою Своєю. На початку так і було, і години, коли людина спілкувалася з Богом у прохолоді дня, були приємні і їй, і Богові. Бог любить благословляти людей. Але гріх все змінив.

Та в Бога є плани і для людини, яка впала внаслідок гріха. По-перше, Він хоче спасти її. Для цього Він зробив все, пославши Сина Свого стати жертвою за гріх людства. По-друге, Бог хоче навчити людину ходити з Ним і в Ньому. І особлива сфера стосунків людини і Бога – це молитва.

Третя ціль Бога для людини на землі – перетворити її на Свій образ, тобто змінити її, зробити такою, якою Бог її задумав.

І четверта ціль – проявитися через спасенну людину, відкрити Себе людям через неї. І якщо перша ціль Бога стосується невірних, то три останні – спасених, віруючих людей.

Особливу увагу звернемо на ціль Бога навчити спасенну людину ходити з Ним і в Ньому. Безперечно, той факт, що Бог в мені, а я в Ньому, ми насамперед приймаємо вірою. Але далі потрібно вчитися практично жити з Богом, слухаючи Його, керуючись Його волею і, звичайно, виконуючи Його плани. Біблія радить нам пізнавати Бога на всіх шляхах наших.

Молитва – особлива форма відносин Бога і людини

Молитва – це, перш за все, сердечне еднання з Богом. Це не монолог, це – діалог. Він може бути висловлений голосом, а може і не бути – коли молитва триває всередині нас.

Ми іноді звикаємо до спілкування з Богом, і наші молитви стають завченими. Але я не вірю, що таке спілкування – живе. Живе спілкування з Богом через молитву – це завжди нове спілкування. Форми молитви дуже різні – залежно від обставин, цілі, змісту і сердечного стану. Бувають молитви прохання, молитви подяки, славослів'я, сповідання, поклоніння... Але завжди це відносини з Богом в нашому дусі, у нашому внутрішньому храмі – нашому святому святих, які виражаються і через слова, і без слів.

Свою увагу зосередимо на молитві обітничі. Назва моєї теми – «Забута сила обіту». Чому забута? Для цього є дві причини. Перша – диявол атакує багато речей в житті християнина. Однак, на мій погляд, останнім часом він особливо атакує молитовне життя християнина. Один із найбільш поширених гріхів християнства – безмолитовний стан або молитва, виражена тільки в певній формі без внутрішньої суті.

Друга причина полягає в тому, що такою формою молитви, як молитва обіту, ми користуємося вкрай рідко. З одного боку, це непогано, тому що це особлива форма молитви. А з другого, ми самі себе позбавляємо благословення – у молитві обіту закладена осо-

Сергій Вітюков

його охороною і захистом, його миром і надією, то Господь буде його Богом. Яка прекрасна молитва! І тоді пам'ятний камінь, що його поставив Яків, буде домом Божим, а з усього добра Яків зобов'язувався давати Богові десятину.

Це перша обітниця, яку знаходимо в Біблії. А взагалі їх декілька. Друга серед них – обітниця Анни. «І встала Анна по їді та по питті в Шіло, а священник Ілій сидів на стільці при бічному одвірку Господнього храму. А вона була скорбна духом і молилася до Господа та плакала гірко. І склала вона обітницю та й сказала: «Господи Саваоте, якщо дійсно споглянеш на біду Твоєї невірності і згадаєш мене, і не забудеш своєї невірності, і даси Своїй невірності нащадка чоловічої статі, то я дам його Господеві на всі дні життя його, а бритва не торкнеться його голови» (1 Сам. 1:9-11). Тобто вона пообіцяла присвятити хлопчика як назорея Господу на всі дні його життя.

Далі читаємо, що, коли сім'я Елкани повернулася додому, Господь згадав про Анну, вона завагітніла і народила сина, якого назвали Самуїлом.

Особисто я дуже часто користуюся такою формою молитви, як молитва обіту. І засвідчую: ще ні разу Бог не відмовив мені. Але ми повинні бути чесними перед Богом і все, що пообіцяли, не гаючись виконати. А Бог, бачачи, наскільки микладаємо в цю молитву своє серце і своє посвячення, відповідає на це потаємне прохання явно. І відповідь буває просто дивовижною.

Молитва обіту – це молитва посвячення, посвячення себе, свого часу, своїх потреб або ж свого майна.

По-друге, це молитва усвідомлення своєї повної залежності від Божої милості і Божої волі.

По-третє – вона повинна цілком узгоджуватися з Божою волею. Ми не можемо просити в Бога те, що Він дати не хоче, що суперечить Його волі.

Четверте – це акт поклоніння, визнання вдячності за те, що Бог дав або дасть. Це добровільна молитва. Ніде Біблія не наказує давати Богові обіцянки. Це усвідомлений, обдуманий акт, тому його не можуть робити діти. І його треба узгоджувати з людьми, від яких ми залежимо. Наприклад, дружина повинна узгодити свою молитву обіту з чоловіком. А діти, якщо вони стоять під батьківським авторитетом, – з батьками.

Ще один момент: ми не можемо присвячувати Богові те, що вже належить Йому або належить іншим людям.

Спільні молитви обіту

Молитву обітничі давали не лише Яків чи Анна. Іноді цілий народ присягав перед Богом. «І почув ханаанець, цар Араду, що сидів на полудні, що Ізраїль увійшов дорогою Атарім, – і він став воявати з Ізраїлем, і взяв у нього до неволі полонених. І сказав Ізраїль обітницю Господеві й сказав: «Якщо справді даси Ти народ той у мою руку, то я вчиню їхні міста закляттям». І вислухав Господь голос Ізраїлів, і дав йому ханаанцянина, і він учинив закляттям їх та їхні міста, і

назвав ім'я тому містові: Хорма» (Чис. 21:1-3). Нелегко було Ізраїлю виконати свою обітницю, адже закляття – це повне знищення. Але він дотримав свого слова, і Господь відповів на цю молитву.

Цікавою є одна обітниця Давида, про яку читаємо в 131-му псалмі з першого по 15-й вірш. Це молитва покори і поклоніння, молитва вшанування Бога і покірне визнання своєї залежності від Нього. Давид нічого не просив для себе. Це була молитва обітничі чоловіка, який щиро прагне Господа. Він обіцяв не дати місця буденним речам доти, поки не виконається бажання його серця – «аж поки не знайду я для Господа місця, місця перебування для Сильного Якова».

Ця молитва дуже сподобалася Господу. За те, що Давид обіцяв влаштувати дім для Господа, Він пообіцяв благословити дім Давида. Але попередив, однак, що через те, що Давид пролив багато крові, не він, а син його збудує дім Господеві.

Згадаймо пророка Огії, який засудив народ за те, що той дбає тільки про себе, про своє, а тому все, що отримує, – це дірявий гаманець. Сіють багато, а збирають мало. Чому? Тому, що в серці їхньому – власне «его». Вони дбають про своє, а не про Боже.

Бог закликає через пророка: вклавши у Мій дім, і Я вкладу у ваші житниці. Найкращий шлях для влаштування свого дому – влаштування Божого дому.

Відповідь Бога на молитву обіту

Бог обіцяє відповідати на молитви, звершувані в ім'я Його, згідно з волею Його, звершувані з вірою і з чистими спонуканими. Повернімося до Анни. «І залишилася та жінка, і годувала свого сина, аж поки вона відлучила його. А коли відлучила, то повела його з собою та з трьома бичками й одною ефою мукі, і бурдюком вина, і привела його до Господнього дому до Шіло. А той хлопчик був ще малий. І зарізали бичка, і привели того хлопчика до Ілія. І вона сказала: «О, пане мій, як жива душа твоя, мій пане, – я та жінка, що стояла з тобою отут, щоб помолитися Господеві. Я молилася за дитину цю – і Господь дав мені жадання мукі, що я просила від Нього. А тепер я віддаю його Господеві на всі дні, скільки він жаданий для Господа». І поклонилася там Господеві» (1 Сам. 1:23-28).

Далі читаємо: «А Ілій благословив Елкану і сказав: «Нехай Господь дасть тобі нащадків від цієї жінки за відданого, що Господь узав». І пішли вони на місце своє. І Господь згадав про Анну, і вона завагітніла та й породила трьох синів та дві дочки. А отрок Самуїл ріс із Господом» (1 Сам. 2:20-21).

Бог не просто згадав про Анну і дав їй сина, про якого вона просила. Він рясно благословив її і дав ще п'ятьох дітей. Бог зважає на чистоту серця і турбується про кожного, хто турбується про Його славу. І це особливе благословення.

Благословення дітей

Від того, як ми благословляємо дітей, коли вони ще в утробі, залежать їхнє життя і їхні стосунки з нами. Деякі люди приймають дітей як тягар, як помилку або Боже покарання. А правильно, коли, очікуючи дитину, батьки приймають її як Божий дар, як особливий привілей від Господа – на короткий час прийняти від Нього таку дорогоцінність, щоб повернути Йому. Щасливі ті діти, які прийняті

молитвою обіту ще до народження.

Поділюся своєю таємницею. Коли мені минуло всього сім місяців, внаслідок травми я повністю осліп. Я був першою дитиною в батьків, і для них це було страшне переживання. Вони багато молилися, і одного разу мама зайшла зі мною до своєї молитовної кімнатки і сказала Богові: «Я вийду звідси із здоровим сином». Вона провела там зі мною кілька днів, і надприродним чином Бог повернув мені зір.

Це вона сама мені розповіла. Але розповіла не все. Якось, коли я був вже дорослим, Бог заговорив зі мною. І сказав: «У тяжкий момент твоя мати посвятила тебе Мені. І ця посвята досі стоїть передо мною. Я дивлюсь на тебе крізь призму цього обіту».

І я пригадав, як у 13-14-літньому віці усвідомлював, що не можу робити всього, що роблять мої ровесники. Щось зупиняло мене, а що – я не знав. Минули десятиліття, і мама розповіла мені про обіт, який у тяжкі хвилини життя дала Богу: «Господи, якщо Ти зілиши його, він – Твій назавжди».

Хочу наголосити, що зовсім не обов'язково ставити батьків у такі тяжкі ситуації, аби вони посвячували дітей Господу. Це можна робити з радістю, добровільно й охоче. І це – велике благословення і для батьків, і для дітей. На таку молитву зважає всемогутній Бог. І як добре, що в наших церквах існує практика благословення дітей. Хоча я би дещо змінив у цій практиці, назвавши її служінням посвячення і благословення. Щоб батьки, приходячи до Бога, казали: «Господи, дякуємо Тобі за особливий дар, який ми тримаємо сьогодні на своїх руках. Це особлива честь і привілей для нас – впливати на цей дар до певного часу, щоб потім віддати його Тобі, аби він виконував Твою волю. Ми обіцяємо служити йому, турбуватися про нього, виховувати його в страху Господньому. Ми посвячуємо його Тобі». І я вірю, що така молитва посвяти супроводжуватиме наших дітей до їхньої смерті. Бог зважає на такі молитви батьків. На молитву Анни Він відповів, давши їй в п'ятеро більше, ніж вона просила. А як відповів на молитву Якова? Усі, хто читає Біблію, знають про це.

Молитвою обітничі люди моляться нечасто. І слава Богу, що нечасто, адже обітницю не можна давати поспішно. Як я вже казав, я використовую таку молитву, але не настільки часто, щоб давати її бездумно. У тяжких або і в славі моменти, щоб усвідомити всю свою залежність від Господа, іноді я присягаю Йому.

Бог хоче благословляти нас, але інколи нам доводиться переживати матеріальну скруту. Я не кажу, що матеріальне процвітання – це показник особливості духовності або особливого Божого благоволення до людини. Але Бог хоче благословляти нас і матеріально. І багато людей мені свідчили, як рясно Бог благословляв їх матеріально у відповідь на молитву обітничі.

Одного разу до мене підійшов чоловік з чеком на велику суму грошей. І розповів, що, прослухавши мою лекцію про молитву обітничі, практично використав її. Він вів бізнес з нерухомістю, і переживав великі проблеми – будинки не продавалися. Він помолитися приблизно так: якщо людина, яка вчила нас про обітницю, справді від тебе і якщо Ти даш мені продати ці будинки (а вони не продавалися вже тривалий час) до такого-то часу, то таку і таку суму я віддам на її служіння. Бог точно відповів на молитву. І той брат не гаючись заповнив чек. Коли ми чесні з Богом, Бог у переважній більшості дає набагато більше, ніж ми просимо. Наш Бог багатий на милість, доброту і милосердя.

Молитва обіту – це не молитва егоїзму, а молитва покори і визнання своєї залежності від Бога, це молитва визнання своєї неспроможності, молитва згоди, молитва пошани і поклоніння, де Богу віддається центральне місце. Вона від Бога приходить і до Нього повертається – слава Йому за це!

І якщо ви опинилися на розпутьті, я закликаю вас зробити крок у майбутнє, розрахувавшись з минулим, і зробити цей крок з Богом – із молитвою обіту, молитвою обіцянки і співробітництва. І Бог буде з вами.

Церква і мас-медіа: виклики і можливості

**Засоби масової інформації сьогодні кидають виклик Церкві.
Чи готова вона гідно прийняти його і дати відповідь?**

Трохи статистики

Після набуття Україною незалежності релігійна ситуація в нашій країні почала стрімко змінюватися. Сьогодні в Україні діють 55 релігійних конфесій та віросповідань. Релігія стає важливою складовою суспільного і політичного життя. Дуже цікаві останні статистичні дані, згідно з якими в Україні зменшується відсоток православних і значно зростає кількість протестантських громад. Про це зовсім недавно на пресконференції говорив голова Державного комітету у справах національностей та релігії Олександр Саган.

За словами держслужбовця, на січень 2009 року було зареєстровано понад 17 тисяч православних парафій, однак щороку ця цифра зменшується. Він наголосив, що в Україні протягом останніх років спостерігається стрімке зростання протестантських релігійних громад, кількість яких перевищила 10 тисяч. «30 відсотків усієї релігійної мережі – це протестантські організації», – зазначив Олександр Саган.

З одного боку, такі цифри мають нас трохи потішити. Протестантські Церкви розвиваються, займають гідне місце на релігійній мапі України, отримують схвальні відгуки від державних мужів. Та не все так просто, як видається на перший погляд.

Розглянемо іншу статистику. Загально відомо, що християнами себе називають близько 70% українців. Але, відповідно до соціологічних досліджень, лише 8,3% громадян відвідують Богослужіння у своїх церквах хоча б раз на тиждень. Ще 5% роблять це раз за місяць. Решта – ще менше.

51,4% опитаних ніколи не проводять час з іншими людьми у церкві, а ще 20% це роблять декілька раз на рік. Отже, цифри яскраво свідчать про те, що майже 70% українців не інтегровані в жодну церковну структуру.

Суспільство не докладає зусиль, щоб отримати об'єктивну інформацію про Церкву, бо 70% «християн» нічого не знають про Церкву зсередини. А звідки тоді? Можна сміливо стверджувати, що майже вся інформація потрапляє до них через мас-медіа.

Використання релігійних почуттів українців стає тепер вигідним і навіть «модним». Тому «справи церковні», особливо скандали, частенько висвітлюються в газетних публікаціях та на екранах телевізорів. Засоби масової інформації – дуже важливе джерело інформації про Церкву, адже вони беруть активну участь у створен-

ні суспільної думки щодо неї. Але релігійні питання висвітлюються дуже суб'єктивно. «Що знаю – те і пишу, а чого не знаю – припускаю. Все одно ніхто не помітить», – така поширена логіка журналістів. І вони, як це не дивно, частково мають слушність.

Розібратися серед 55 конфесій дуже складно, особливо без спеціальної підготовки. Відрізнити Київський патріархат від Московського ще можуть, а от баптистів від п'ятидесятників, а п'ятидесятників – від харизматів, та ще і зрозуміти специфіку і доктрину кожної з цих конфесій – для багатьох це вже вища математика.

Для чого це важливо нам знати? Бо коли ми чуємо від знайомих і незнайомих людей різні «байки» про «таємне життя сектантів», то можемо простежити в цьому негативний вплив газет і телебачення, які люблять привертати увагу людей різними гостросюжетними матеріалами. Газета мусить продаватися, а значить, там має бути сенсація. Якщо немає справжньої сенсації, то її «створюють» самі журналісти. І тоді з'являються заголовки статей на взірць:

«Від мене пішов чоловік... до Бога»,

«Фанатик отдал богу души своей матери и маленьких детей»,

«Прежде чем меня крестить, в общине подсчитали... мою «стоимость»».

І такі «сенсації» часто впливають на наше життя. Бо люди звикли вірити газетам і телебаченню. Навіть наші невіруючі знайомі і родичі, подивившись черговий «антисектантський» сюжет в новинах, почнуть косо на нас дивитися: чи не до тої самої секти він ходить? Відомий випадок, коли після одного такого телевізійного сюжету на центральному телебаченні перелякана мати в Запорізькій області написала скаргу до прокуратури, що її доньку-підлітка зомбують «в секті». Прокурор виніс це звернення на розгляд міської ради, і як наслідок – кілька протестантських громад міста (абсолютно не пов'язані з тим сюжетом на телебаченні) мали конкретні проблеми з місцевими чиновниками.

На жаль, таких випадків досить багато. І всі вони це раз засвідчують величезний вплив ЗМІ на ставлення людей до релігії загалом і євангельських церков зокрема.

«І пізнаєте правду, а правда вас вільними зробить!»

Дослідники називають ЗМІ найбільшими джерелами релігійної нетолерантності. Тобто ЗМІ говорять більше негативної інформації про Церкву, ніж атеїсти, комуністи та інші конфесії, які хочуть свідомо «очорнити» так званих своїх конкурентів. Найбільше «сприяють» поширенню неправдивої

або неточної інформації про релігію журналісти, які з тих чи інших причин не розібралися в темі, на яку збираються писати.

Саме тому професійні світські видання майже не інформують читачів про новини релігійного життя і міжконфесійні відносини, бо їм просто бракує достовірної та неупередженої інформації та достатньої кількості професіоналів-журналістів, які би фахово подавали відповідні матеріали. Інформаційними приводами, які змушують мас-медіа звертатися до церковної теми, є основні релігійні свята, які висвітлюються поверхово і з багатьма помилками, або політичні, фінансові, моральні скандали, у центрі яких опиняються релігійні конфесії та їхні представники. А от цікаво написати про позитивний вплив Церкви на суспільство вони не вміють.

Але це не значить, що ми маємо опустити руки і чекати нової хвилі негативу. Недавно на одній конференції в Києві, яка проходила в Інституті філософії ім. Г. С. Сковороди Національної академії наук України, релігієзнавці і високопосадовці дуже схвально говорили про соціальну роботу Церкви Християн Віри Євангельської України, згадували роботу у в'язницях, сиротинцях тощо, і разом з тим зазначали надмірну «скромність» самої Церкви, бо вона про це не говорить публічно.

З одного боку, це зрозуміло, бо благодійна діяльність в Церкві чиниться аж ніяк не для реклами чи піару, а для того, щоб виконати Велике Доручення Господа і сповістити світові про Божу любов і Його милосердя. «Нехай права рука твоя не знає, що робить ліва», – говориться у Святому Письмі. Але там говориться також і наступне: «Так нехай світить перед людьми ваше світло, щоб вони, бачивши ваші добрі вчинки, прославляли вашого Отця, що на небі» (Мт. 5:16).

Саме з цим гаслом ми можемо і маємо йти до журналістів, щоб показати їм справжнє обличчя нашої Церкви, щоб через їхні видання і телевізійні канали ця правдива інформація могла почути також і ті 70% людей, які сьогодні зовсім не ходять до церкви. Тільки так ми можемо дати гідну відповідь на ті хвилі негативу і компромату, які час від часу з'являються у ЗМІ.

Для того, щоб ця не дуже оптимістична картина почала змінюватися на краще, Церква сама має вийти назустріч журналістам. «Якщо ми сьогодні не цікавимось журналістикою – то завтра журналістика зацікавиться нами». Чи будемо ми до цього готові? Мас-медіа – це інструмент, який можна використовувати як на зло, так і на добро. Власне, саме в останньому і полягає наше завдання!

Перше наше завдання у співпраці з ЗМІ – руйнування стереотипів щодо Церкви. Журналісти, як і всі люди, самі потребують правдивої і вичерпної інформації про Церкву, і тоді не матимуть так багато підстав для неправдивих і голосливих звинувачень. «І пізнаєте правду, а правда вас вільними зробить!» (Ів. 8:32).

Як це реалізувати на практиці

Руйнуванням негативних стереоти-

пів про Церкву ніхто, окрім нас самих, не займеться, тому тут варто проявити трохи активності і зробити конкретні кроки назустріч медіа. Для цього дуже важливо планувати інформаційну роботу всередині церковної спільноти. Бажано навіть мати окрему людину, відповідальну за інформаційне служіння. Якщо є така можливість, створіть інформаційний центр Церкви, де буде збиратися вся необхідна інформація про її діяльність. Багато ресурсів це не вимагає, але дуже швидко ви зможете побачити практичні зміни в інформаційному полі довкола вас.

Рекомендації щодо організації інформаційного служіння в церкві

1. Намагайтеся налагодити ділові контакти з місцевими або регіональними ЗМІ, особисто журналістами і редакторами. Систематично надавайте їм інформацію про важливі суспільні або благодійні заходи вашої церкви. Адже самі журналісти майже нічого про це не знають і ніколи не здогадаються, якщо ви їм про це не розкажете.

2. Ідіть назустріч журналістам. Підготуйте для них всю необхідну інформацію про вашу церкву. Не тільки те, що цікавить нас, а те, що може зацікавити їх. Будьте точними і вичерпними у відповідях.

3. Не уникайте гострих запитань. Якщо ви зможете вичерпно відповісти на них – це тільки посилить повагу і довіру до вас.

4. При правильно побудованій комунікації з мас-медіа ви можете стати для них експертами у сфері релігії, до яких вони будуть звертатися за консультацією чи коментарем.

5. Беріть участь у суспільно-значущих заходах і пишіть про це. Нехай мешканці вашого міста побачать у церкві надійну і відповідальну інституцію, яка турбується про кожного з них незалежно від того, відвідує ця людина вашу церкву чи ні.

6. Оприлюднюйте у ЗМІ інформацію про міжконфесійні та державно-релігійні заходи, заяви, зустрічі, в яких бере участь ваша церква. Така інформація завжди привертає більше уваги журналістів і характеризує церкву як повноцінного учасника суспільно-релігійного життя країни, що також збільшує довіру до неї.

7. Знаходьте у вашій церкві людей, які мають журналістську освіту або готові здобути цю спеціальність. Вони допоможуть підготувати інформаційні повідомлення, які будуть відповідати професійним вимогам світських видань.

8. Прозорість і відкритість церкви народжує довіру, але цього не варто чекати одразу. Журналісти

будуть довго придивлятися до вас, щоб зрозуміти, чи варто вам вірити і чи дійсно наші слова відповідають конкретним вчинкам.

А ці поради стануть у пригоді прес-секретарю або відповідальному за медіа-служіння церкви:

Як поводитися з журналістами

– Завжди проявляйте увагу і повагу до журналістів. Але не будьте нав'язливими.

– Не забувайте привітати їх від імені вашої церкви з релігійними святами а також професійним – Днем журналістики.

– Говоріть з журналістами фаховою мовою. Мова журналістів – це цифри і факти.

– Намагайтеся проявити себе як фахівця, якого світські журналісти визнають за «одного зі своїх». Для цього постійно працюйте над власним професійним рівнем.

– Будьте максимально уважними до журналістів, які відвідали вашу церкву або організовані нею заходи. Перші враження від особистого знайомства можуть суттєво вплинути на характер всіх наступних публікацій.

– Завчасно готуйте різну довідкову інформацію для ЗМІ, прес-релізи, фотографії. Це полегшить роботу журналіста над матеріалом.

– Якщо інформація, яку написали про вашу церкву, не точна або не відповідає дійсності, не йдіть на відкритий конфлікт з виданням. Спробуйте залагодити «непорозуміння» шляхом переговорів.

– Будьте готові до провокацій і вмійте гідно на них реагувати. Адже завжди знайдуться вороги, які свідомо захочуть вилити бруд на вашу церкву.

Пам'ятайте: систематична співпраця з місцевими ЗМІ значно збільшить у вашому місті рівень довіри до церкви!

(У наступному номері ми продовжимо цю тему і поговоримо про те, як церква має реагувати на негативні або замовні публікації і телевізійні програми)

Підготувала Олена Кулігіна.
PISU.

Церква в суспільстві:

Лише 8,3% українців відвідують Богослужіння щонайменше раз за тиждень,
5,3% - раз за місяць,
51,4% ніколи не проводять час з іншими людьми в церкві,
20% роблять це декілька раз за рік.
Майже 70% українців не інтегровані в жодну церковну структуру!

(За результатами соціологічних досліджень).

Проблема неправильних пріоритетів

Книга пророка Огія може стати дуже актуальною для сучасних християн. Ця книга наповнена Божим авторитетом. 12 разів зустрічаємо тут слова: «Так говорить Господь». Пророк нічого не говорить про себе, а тільки авторитетно проголошує волю Божу.

«Другого року царя Дарія, шостого місяця, першого дня місяця, було Господнє слово через пророка Огія до Зоровавеля, Шалтіїлового сина, Юдиного намісника, та до Ісуса, Єгосадакового сина, великого священика, кажучи: «Так говорить Господь Саваот, промовляючи: Народ цей говорять: Не прийшов тепер час доми Господнього, щоб бути збудованим!». І було Господнє слово через пророка Огія, говорячи: «Чи час вам сидіти по ваших домах, покритих хахлами, хоч дім цей збудований? А тепер отак промовляє Господь Саваот: Зверніть ваше серце до ваших доріг! Багато ви сієте, та збираєте мало, їсте, — та не насичуєтесь, п'єте — та не напиваєтесь, зодягаєтесь — та не тепло вам, а той, хто заробляє, заробляє для дірявого гаманця. «Так говорить Господь Саваот: Зверніть ваше серце до ваших доріг! Виходьте на гору, і храм цей будуйте, — і в ньому знайду Я вподобу, та буду шанований, каже Господь. Звертаєтесь до численного, та виходить ось мало, і що приносите в дім, то розвіюю те. За що? — питає Господь Саваот. — За храм Мій, що збудований він, а ви кожен женете до дому свого. Тому то над вами затрималось небо давати росу, а земля урожай свій задержала. І Я кликав посуху на Край, і на гори, і на збіжжя, і на сік виноградин, і на молоду оливу, і на те, що земля видає, і на людину, і на худобу, і на всю працю рук» (Ог. 1:1-11).

Тут порушується проблема неправильних пріоритетів в житті Божого народу. Проблема ця давня і в той же час дуже сучасна. Перший вірш вводить нас в історичний фон подій. Пророче слово Огія, чие ім'я означає «святковий», одержує 1 вересня 520 року до Р. Хр. Трохи більше 15 років тому 50 000 переселенців разом з лідерами Зоровавелем та Ісусом первосвященником прийшли в Палестину з Вавилону. Вони були там в полоні і за повелінням Бога повинні були повернутися. Бог влаштував все так, що їх не лише відпустили з полону; поганський цар Кір звелів їм вийти з певною метою — відбудувати зруйнований храм в Єрусалимі. Їм були надані фінанси для реалізації цього проекту.

Така перспектива дуже підбадьорила переселенців, і другого року по приході вони заклали основу дому Господнього, що викликало загальну радість, хоча не обійшлося і без смутку — колишній храм був набагато величнішим (Езд. 3:8-12). Однак незабаром у будівельників появились вороги, які, використовуючи політичні інтриги, добилися від царя Артахсеркса заборони на проведення робіт (Езд. 4). Робота припинилася.

Минуло 15 років, і ось до пророка Огія було слово від Господа. Другий вірш вказує на проблему в житті Божого народу — народ дуже сильно охолонув до будівництва дому Господнього. Будова перестала їх цікавити. І, як бачимо зі слів Господа, проблема була не в зовнішніх обставинах, а в їх серцях, у їх ставленні до Божого діла. «Не прийшов тепер час доми Господнього», — так говорив народ.

Охолодження до Божого діла — проблема сучасної церкви. Статистика свідчить, що 10-20% членів церкви активно служать, близько 10% приносять проблеми, 70-80% можна назвати швидше парафіянами, ніж учнями Христа. Ці цифри різьнуть слух. Але, на жаль, це правда. Більшість сучасних християн не рвуться ретельно працювати на Божому будівництві.

Питання, яке задає Бог у третьому вірші, змушує здригнутися і задуматися про свій стан... Дух світського egoїзму проникає в церкву. Я роблю те, що мені вигідно, що приносить мені задоволення. Люди спрямовані на вирішення своїх

життєвих проблем і не можуть вирватися з цього замкнутого кола. Працюють — вирішують проблеми. Для Божого діла не залишається часу, тому що проблем стає все більше.

У четвертому вірші йдеться про дороге оздоблення кедровим деревом. Народ вклав у свої житла час, сили і величезні кошти, коли на місці дому Господнього стояв тільки фундамент, який за 15 років вже почав руйнуватися. Всемогутній Бог дивиться на фундамент і на їх доми і бачить дуже помітну різницю. Вони не були лінівими, вони неправильно ставилися до Бога.

П'ятий вірш вказує на вирішення проблеми апатії. Бог закликає переглянути своє життя. Єврейська ідіома: «Зверніть ваше серце до ваших доріг!» закликає до серйозної переоцінки життя, до особистого ходіння перед Богом. Треба переглянути думки, бажання, вчинки — взагалі, все, що наповнює твоє життя.

Дуже важливо для віруючих слухатися Слова Божого! Воно відповідає на всі запитання. Воно оберігає від неправильних поглядів і неправильного життя. Воно своєчасно викриває і виправляє нас. Читайте, слухайте, виконуйте Його. Через Біблію до нас говорить Господь! Найчастіше апатія в служінні Божому приходить через апатію до Слова Божого. Коли християнин не перебуває в Слові, не мине багато часу, і він охолоне в духовному житті. Господь бажає через Своє Слово постійно говорити до нас. Не упускайте можливості щоденно слухати Його.

Коли людина не прислухається до Його Слова, Бог починає говорити до неї через обставини її життя. Брати і сестри, не чекайте цього! Це може бути дуже боляче. Не спокушуйте Господа! Впокоріться під Його міцну руку, і Він піднесе вас.

Шостий вірш говорить про наслідок апатії в служінні Богу. Маленькі врожаї, невинуваті очікування... Очікували багато, одержали мало. Голод, спрага, холод, збитки — у гаманці хтось зробив дірку. Хто?

Це наслідок відсутності Божого благословення. Невже такий порядок речей нормальний? Невже так повинно бути? Ні і ще раз ні! Але якщо таке від-

бувається, значить, щось із вами не так. Ви не так живете. Ви не служите Богові. Ви служите собі.

Сьомий вірш: Господь промовляє Слово, пропонує вихід. І знову закликає переглянути своє життя. Отже, такі були що переглядати.

Восьмий вірш вказує на вирішення проблем в житті Божого народу через працю до слави Божої. Бог закликає Свій народ до трьох конкретних дій:

1. Виходьте на гору.
2. Справдажуйте дерево.
3. Храм цей будуйте.

Звернення до лідерів народу підвреслює, що вирішення проблем повинно починатися з керівництва. Усі однаково повинні переоцінити своє життя. Бог призначає керівників, які повинні вести за собою всіх, хто, у свою чергу, бажає служити Богові. Без мудрого керівництва неможливо будувати, але й без посвячених людей, готових трудитися, багато не зробить. Церква повинна гармонійно будуватися за активної участі всіх її членів.

Бог дає дві обітниця:

1. Я буду прихильний до цього дому.
2. Я буду прославлений.

Ціль існування Церкви на землі — прославити Господа. І часто Бог вживає слабких і незначних людей, щоб прославитися. Він очікує від нас не великих здібностей, а вірності. Віддайте Йому все, що у вас є, і Він зможе вжити вас.

Дев'ятий вірш звучить для тих, хто ще не все зрозумів, хто не бачить зв'язку між апатією в служінні і проблемами в житті. Бог повторює. Він наполягає. Він говорить: за вашими бідами стою Я. Очікуєте багато, а маєте мало. Що принесете додому, те Я розвію. За що? Ви не розумієте, за що? За Мій дім, спустошений і зруйнований.

Ви біжите кожен до свого дому. Це стиль життя егоцентричної людини. Для вас найбільшим пріоритетом є ваше життя, ваше майно і ваш добробут. Ви біжите до свого і віддаляєтеся від Мого. Ви не хочете працювати для Моєї слави.

Десятий вірш починається з причинного сполучника «тому-то». Бог втрутився в природні явища, щоб люди задумалися. Немає роси, немає плоду від землі. Кара — це не самоціль, і ми далі побачимо це. Бог торкається основних сфер життя людини, щоб привести її до переосмислення і покаяння.

В одинадцятому вірші Бог ще раз підкреслює, що Він керує всім. Немає нічого, що Він не допустив би. Не завжди багатство — це добре, і не завжди бідність — це погано. Найвищий набуток не вимірюється кількістю грошей. Боже благословення — це відчуття ситості. Боже прокляття — це відчуття голоду навіть за наявності хліба, грошей, будинку чи майна. Дуже часто Бог використовує матеріальні речі, щоб навчити людину мудрості.

Підсумок: щоб наше життя було успішним, треба служіння Богові зробити своїм найважливішим пріоритетом. Христос говорив про це так: «Шукайте ж найперш Царства Божого і правди Його, — а все це вам додасться» (Мт. 6:33).

Великий набуток — бути благочестивим і задоволеним. Прагніть до благочестя, до шанування Бога у своєму житті. Немає більшої радості, більшого спокою, більшого задоволення, ніж жити в послушху Йому, звершаючи Його діло.

Восени 1490 року біля воріт італійського міста Флоренції стояв монах. Сім з його 38 років були роками смирення в домініканському монастирі, роками глибокого дослідження Писання і сотень яскравих проповідей. Монаха звали Джіроламо Савонарола.

ГЕРОЇ ВІРИ

Джіроламо Савонарола

Удитинстві батьки леліали надію збити з нього медика, але вже в ранньому віці в нього проявилися глибокі релігійні почуття, і внутрішнє покликання підштовхнуло його до служіння Господу. У монастирі Святого Марка у Флоренції, куди прибув Савонарола в 1490 році, він читав лекції для своїх братів-ченців, витлумачуючи Писання. Його особливо приваблювали пророчі книги, зокрема Об'явлення. Дослідження і тлумачення цієї книги було улюбленим заняттям Савонарола.

Коли Джіроламу вибрали настоятелем монастиря Святого Марка, монахи сказали, що зазвичай в таких випадках прийнято наносити візит Лоренцо Медічі, який володів, по суті, всією Флоренцією, щоб подякувати йому за допомогу монастирю. Новий настоятель відповів, що Бог, а не Лоренцо, поставив його на чолі монастиря і саме Творцеві він віддасть подяку в молитві. Незабаром Савонарола вніс серйозні зміни в життя своєї громади. У локальному смислі це була справжня реформація, внаслідок якої в життя монастиря повернулися колишні простота в харчуванні і одязі і прагнення до святості у стосунках з людьми і Богом.

До 1491 року слава Савонарола у Флоренції зростає. Він проголошував покаяння гучним голосом пророка. Коли проповідував цей чоловік, великий кафедральний собор у Флоренції був переповнений — люд слухав його, затамувавши подих. Савонарола говорив як людина, наділена владою і авторитетом від Самого Бога.

Лоренцо марно намагався примусити замовкнути впертого ченця. «Передайте своєму панові, — сказав Савонарола посланцям Медічі, — що хоча я і сумірний послушник, а він — господар Флоренції, я залишуся, а він піде». Наступного року Лоренцо помер, побавивши перед смертю, щоб його сповідь вислухав саме Савонарола.

Проповіді палкого монаха стосувалися не тільки світських керівників. З категоричністю і принциповістю Івана Христітеля Савонарола накинуся на панівну католицьку Церкву. «Церква колишніх епох, — говорив він, — володіла золотим пресвітером і дерев'яною чашею. Ніні ж Церква володіє золотими чашами, але дерев'яним пресвітером. Зовнішній блиск Церкви для духовних помислів її членів найвищою мірою згубний».

Вплив проповідей Савонарола був відчутним. Флоренція почала оновлюватися. Поведінка, розмови і навіть одяг її жителів змінилися. Духовні гімни і псалмості прийшли на зміну вульгарним пісенькам, зовнішній вигляд городян став строгішим, значно поменшало безпорядків на вулицях.

Папа Олександр VI також зреагував на проповіді Савонарола. Він запропонував монахові титул і кардинальську шапку в обмін на мовчання. Савонарола відкинув пропозицію понтифіка зі словами: «У мене не буде іншої шапки, окрім шапки мученика, обгареної власною кров'ю».

Після смерті Лоренцо Медічі на чолі Флоренції став його спадкоємець П'єтро. Він швидко втратив повагу і авторитет серед флорентійців невдалими дипломатичними кроками і непередуманою внутрішньою політикою. Він не зміг організувати оборону Флоренції під час походу французького короля Карла VIII, намагачись від нього відкупитися. Незадоволені городяни вигнали свого правителя і самі відправили делегацію на чолі з Савонаролою. Після відходу французів авторитет монаха-реформатора так зріс, що флорентійці готові були зробити його правителем. У відповідь на це Савонарола запропонував нову форму правління — християнську республіку з власною монетою та урядом. Цей великий гідний муж Божий щиро вважав, що можна з'єднати воедино і земне, і небесне. І, на жаль, помилявся.

Але досить чогось Савонаролі, все-таки, вдалося. Нова монета, випущена

флорентійським магістратом, містила не лише грошовий номінал, а й слова: «Христос — наш Цар». Предмети розкоші, які монах-республіканець назвав «суєтними речами», добровільно спалювали на головному майдані. Багато навертали до вивчення Писання і мов — давньоєврейської, грецької, латині. На жаль, це тривало недовго. Першими противниками Савонарола стали заможні городяни, які швидко усвідомили, що християнська політика позбавить їх ринків збуту і традиційних прибутків. Потім у неопоступливому і принциповому ченцеві почали розчаровуватися і його шанувальники в народі. Савонарола не творив чудес, які часто очікували від пророків, а його звинувачувальні промови не завжди і не всім були до вподоби.

П'єтро Медічі вмів чекати. Колишній диктатор Флоренції зміг вибрати час, коли авторитет монаха-реформатора згас, а тоді захопив місто і повернув собі втрачене місце. Католицька Церква звинуватила Савонарола в ересі, а колишні спільники і шанувальники надали перевагу владі тирана перед християнською республікою.

1498 року Савонарола разом з його друзями Домініком і Сильвестром заарештували і віддали катам. Слова, які написав цей великий мученик в очікуванні страти, чудово показують, що хвилювало його в останні хвилини життя: «Ніхто не може хвалитися собою, і якби в присутності Бога кожному прощеному грішнику було задане питання: «Невже ти спасений власними ділами?», то всі одноставно відповіли б: «Не нам, Господи, а Імені Твоєму дай славу!». Тому, о Боже, я шукаю Твого милосердя не заради своєї власної праведності. А з тої миті, як Ти оправдав мене через Свою благодать, праведність є моєю часткою, тому що благодать Бога є моїм виправданням... Доти, о людине, поки ти не віриєш, ти ще в гріхах, ти не маєш благодаті...»

Того ранку, коли опального монаха вели на страту, єпископ оголосив присуд: «Відлучаю тебе від Церкви війовничої і переможної!». Савонарола спокійно відповів: «Тільки не від переможної, це не у вашій владі!». Дивлячись на розпалене полум'я, він сказав: «Рим не зможе погасити це вогнище...»

Як багато інших висловлювань Савонарола, це також виявилось пророчим. Через кілька років, у жовтні 1517 року, інший монах з не менш запальним і твердим характером прибив 95 тез, що викривали позицію папства з точки зору Писання, до дверей храму в німецькому місті Віттенбергу. Так почалася велика Реформація — рух, що охопив всю Європу. Рух, який вже нікому не вдалося згасити.

Джіроламо Савонарола, якого разом з Джоном Вікліфом і Яном Гусом називають предтечами Реформації, не дожив до того часу, коли його маленький вогник став частиною всесвітнього полум'я, 19 років. Можна тільки припускати, якою була б Італія, якби цей флорентійський монах прожив на два десятиліття довше.

Без сумніву, цих предтеч великого руху Божого також стосуються слова Давида Лівінгстона, хоча й проголошені вони були значно пізніше: «Ми — як голос того, хто кличе в пустині. Ми готуємо дорогу для славного майбутнього. Майбутні місіонери будуть пожинати нагороду... Ми їх першо-проходці і помічники... Хай же вони ніколи не забувають сторожів ночі, нас, які працювали, коли все ще здавалося темним. Вони, без сумніву, будуть мати більше світла, ніж ми. Але й ми можемо служити нашому Вчителю зі всією щирістю і проповідувати Євангеліє, як після цього будуть робити вони».

Монаха, який в 1517 році перейняв естафету свого великого попередника з Флоренції, звали Мартін Лютер. Його словами про Савонарола завершили спогади про цього борця віри: «Антихрист був би радий, якби згадав про цю велику людину назавжди згасла; але ось вона живе, і пам'ять про неї благословенна».

Розділ з книги Олександра Шулги
«Світила на тверді небес».

Звичайне диво

Коли в наше життя приходить Господь, ми боязко і з благоговінням починаємо пізнавати Його. Ми тішимося всім, що Він створив. Із широко розплющеними очима, як маленькі діти, ми із захопленням споглядаємо Його дива. Це наша перша любов. Ми нею живемо, нею дихаємо...

Спочатку ми поспішаємо ділитися своїм захопленням зі всім світом, і у відповідь від більш зрілого, досвідченого християнина чуємо: «Це нормально. Це означає — жити з Богом...» Поступово таке життя стає для нас нормою. А «жити з Богом» — стилем життя.

Так крок за кроком наше незвичайне життя перетворюється на буденне. Наша любов переростає у звичку. Поступово вона зникає, випаровується. Точніше, не вона зникає, а ми втрачаємо її. («Кохання човен розбився об побут...», — писав колись поет). Ми вже нічому не дивуємось. Дива для нас стають звичайним ділом, ледь не пліснявою.

Але невже можна перестати захоплюватися Богом і Його дивами? Невже можна перестати захоплюватися Його любов'ю і милістю?

Втрачаючи любов, ми швидко знаходимо їй заміну: занурюємось з головою у служіння, у роботу, в сім'ю... Але це не рятує.

Рано чи пізно кожна людина зупиняється, щоб віддихатися, і раптом помічає, що чогось не вистачає. Що щось не так. У панії вона кидається то в один, то в другий бік, намагаючись зрозуміти, що ж так бентежить її. Іноді такі пошуки затягуються надовго.

Неймовірна туга, немов обценьками, стискає серце. Хочеться стогнати, вити, кричати від цього нестерпного болю. Здається, що перекрили доступ кисню... І лише через тривалий час болісних пошуків і очікування людина нарешті розуміє, що вона сама, що навколо нема нікого... Саме в таку мить і настає усвідомлен-

ня того, що десь дорогою безповоротно загублена, затерта і заяложена така проста і звичайна любов. Саме в таку мить пробуджується давно приглушене бажання любити і бути любимим.

Очманіла від горя і безпросвітку, людина падає перед Богом на коліна, благючи показати Свою любов і милість до неї. І Бог, Великий Бог, робить це! Від того, що відбувається наступної миті, буквально перехоплює подих. Хвиля неімовірної і незбагненної любові покриває з головою...

Хто хоч раз у житті відчував, як Божою любов переповнює серце, як ти більше не в змозі стримувати її в собі і здається, що ти ось-ось буквально «вибухнеш», той насправді розуміє, про що йде мова.

На жаль, брак любові — діагноз нашого суспільства. І не варто розділяти це суспільство на віруючих і не віруючих. Це захворювання притаманне всім без винятку. В особливо тяжкій формі воно протікає в церквах. Вияв любові інколи, як це не дивно, вважається патологією.

Якось на конференції я мимоволі став свідком того, як один служитель говорив співрозмовниці: «Так, напевне, ми винні, що не приділяли вам багато уваги, не дали стільки любові, скільки ви хотіли... І взагалі, ви так часто говорите про любов. А ви не задумувались, що ці думки про любов міг навіяти вам диявол?». Цікаве запитання. Схоже, цей служитель не читав чи не так читав Перше послання Івана 4:7: «Любим один одного, бо від Бога любов...»

Любов лежить в основі всього, що робить Бог. З неї все починається («Не в тому любов, що ми полюбили Бога, а що Він полюбив нас...» (1 Ів. 4:10), і нею все закінчується («Коли Бог полюбив нас отак, то повинні любити і ми один одного» (1 Ів. 4:11)). Любов — звичайне диво, яке кожного дня являє нам зі Своєї милості Господь.

Як не дивно, це чітко усвідомлює той, хто тільки-но прийшов до церкви. Він і прийшов сюди тому, що шукав цю любов.

СЛІДИ ДАВНО МИНУЛИХ ДНІВ

Біблійний потоп і досі не дає спокою вченим і просто ентузіастам

У жовтні минулого року агентство «Інформнаука» повідомило про цікаве відкриття вчених Іркутського Державного інституту земної кори та геохімії РАН. Суть відкриття полягає в тому, що в Забайкаллі були знайдені сліди катастрофічного гідропрориву. Вивчивши рельєф цієї ділянки на фотографіях, зроблених зі супутників, дослідники виявили, що в місцевості, розташованій на північний захід від озера Барун-Торей, пагорби і долини орієнтовані з північного заходу на південний схід. Оскільки лінійно-орієнтована система країв та ущелин — це ознака того, що колись тут мчав потік води, вчені зробили висновок, що в минулі часи тут стався великий потоп.

Ні з землі, ні з літака такі речі роздивитися не можна, а ось з висоти «супутникового лету» стало можливим побачити повну картину рельєфу. На жаль, замітка, опублікована в «Інформнауці», називає це відкриття «слідками катастроф, які нагадують біблійний всесвітній потоп», а не «слідками катастроф біблійного всесвітнього потопу». Автори вперто не визнають того факту, що біблійний потоп справді мав місце.

Поселення на глибині 100 м
У 2004 році віднайшли стародавнє поселення, унікальність якого полягає в тому, що воно містилося на дні моря. Солідна наукова експедиція на чолі з відомим підводним дослідником Робертом Баллардом (це той самий Баллард, який відшукав місце затоплення «Титаніка»), виявила затоплене стародавнє житло на північному узбережжі Туреччини в районі міста Сіноп — на глибині 100 метрів!

Абсолютно не зрозуміло, звідки воно взялося на дні моря. Сама експедиція

була організована з метою перевірити одну з теорій про сполучення Середземного моря з Чорним. Річ у тому, що, на думку вчених, колись ці два моря розділяв суходол, причому Чорне море було прісним озером, але близько 7,5 тисячі років тому їх води з'єдналися, і з того часу рівень води в Чорному морі значно зріс.

У вчених немає єдиної думки, як це відбулося. Одні вірять в поступове підвищення рівня води, інші дотримуються моделі раптового затоплення. Вважається, що другий сценарій міг стати підставою для легенд про всесвітній потоп, які потім знайшли відображення в біблійних текстах. Однак приводом для легенд міг стати і справжній всесвітній потоп.

Не той Арарат?

Часто повідомлення преси стосуються не лише самого потопу, а й ковчега, на якому від потопу врятувалися Ной, його сім'я і живі звірі. У липні 2006 року агентство «Інформнаука» опублікувало статтю під заголовком: «Вчені з'ясували, де шукати сліди біблійного Ноевого ковчега». Вірменський дослідник В. Халатов не вважає сучасний Арарат тим місцем, яке згадується в Біблії.

Звучить перекожливо, оскільки в ті часи, коли Мойсей писав про всесвітній потоп, географічної назви «гора Арарат» не існувало, натомість було словосполучення «гори Араратські», що відповідає південній частині Вірменської височини,

І ось відбувається диво — людина приходить до Бога, Котрий ніжно огортає її Своєю любов'ю. Збадьорена і розчулена, вона роздаровує одержану любов. Але гострота переживань зникає, людина стає «досвідченим християнином». Безумовно, бувають винятки. Декому все ж вдається зберегти цю першу любов.

Чому ж таке відбувається? Чому часто доводиться чути щось на зразок: «Я пішов з тої церкви, тому що там нема любові». Чому ми боїмося любити один одного? Чому надягаємо маски, ховаючи за ними байдужість, ворожнечу, заздрість, злість, ненависть?

«Улюблені, — коли Бог полюбив нас отак, то повинні любити і ми один одного! Бога не бачив ніколи ніхто. Коли один одного любимо, то Бог в нас пробує, а любов Його в нас удосконалюється» (1 Ів. 4:11-12). Виявляється, любов у нас все-таки може бути! А ми і не здогадувались...

Кожної секунди до неба лінуть тисячі молитов. Ми просимо Бога явити диво зцілення, забезпечити нас житлом, одягом, роботою, грішми, потурбуватися про нас і нашу сім'ю, влаштувати якісь обставини, явити Свою волю в чомусь... Просимо Бога про що завгодно, лише не про звичайне диво — диво любові. Диво, з якого все починається і яким все закінчується.

Повернімося до тієї миті нашого життя, коли «ми пізнали й увірували в ту любов, що Бог її має до нас» (1 Ів. 4:16). Без сумніву, у кожного була така мить. Згадаймо, що ми переживали тоді. Згадаймо, як ми ходили, мовби не торкаючись землі. Згадаймо, наскільки змінилися все навколо нас. Це був чудовий час!

Насправді це тяжко — постійно перебувати в любові, та й відповідальність надто велика. Але апостол Павло закликає нас прагнути до досконалості.

А Іван пише: «Бог є любов, і хто пробує в любові, пробує той в Бозі, і в нім Бог пробує!» (1 Ів. 4:16). Більше того, він продовжує: «І ми оцю заповідь маємо від Нього, щоб, хто любить Бога, той і брата свого любить!» (1 Ів. 4:21).

Тож будемо прагнути до досконалості. Тягнімося до неба, щоб переконатися в тому, що наш Бог — це любов.

Матвій БЕРЕЗА.
ProChurch.info

Книга пророка Єзекіїля містить багато важливих істин для народу Божого останнього часу. І якщо «усе Писання Богом надхнене...» (2 Тим. 3:16), то, значить, і пророцтва Єзекіїля. Народ Божий останнього часу буде жити також серед духовного Вавилону, як жив і цей пророк, і всі викриття і застереження, з якими Господь звертався до Ізраїлю, сьогодні стосуються і нас.

Син людський

«І сказав Він до мене: сину людський, Я посилаю тебе до Ізраїлевих синів, до людей бунтівників, що бунтуються проти Мене. Вони та їхні батьки відпали від Мене аж до цього дня» (Єз. 2:3).

У Новому Заповіті Ісус Христос названий Сином Людським 70 разів. Єзекіїль був покликаний на пророче служіння Богом «тридцятого року, четвертого місяця, п'ятого дня місяця, коли був серед полонених над річкою Кевар...» (Єз. 1:1), у цей час були забрані в полон багато з юдеїв (Дан. 1:1-3).

Цей період — четвертий рік царювання юдейського царя Седекії (2 Хр. 36:10-11) характеризувався духовною темрявою, повним відступництвом від Бога і початком судів Божих за всі беззаконня народу. Багато років Єзекіїль був вісником Божим, його зброєю і засобом сповіщення Його волі. Він разом з Даниїлом був забраний в полон у Вавилон. Усе своє служіння пророка він провів серед юдейських полонених, тоді як в юдейській землі продовжував свідчити Єремія. Під час царювання Седекії Єзекіїль продовжував вказувати переселенцям на марність їх надій на швидке повернення на батьківщину.

Важливо відзначити, що пророк не тільки передає вістку від Бога, а й сам приймає Слово Боже і живе ним: «Сину людський, усі Мої слова, які говорю Я до тебе, візьми в своє серце...» (Єз. 3:10).

Таким був і Спаситель наш Ісус Христос: «Наука Моя — не Моя, а Того, Хто послав Мене...» (Ів. 7:16).

Передавати Слово Боже непокірним людям — це важка місія. Якщо серце приймає Його — воно стає добрим і співчутливим, і навпаки, якщо противиться Йому — стає запеклим, перетворюється на зброю сил зла. Про це був попереджений Єзекіїль: «А ці сини, що Я посилаю тебе до них, зухвалого обличчя та твердого серця. І ти скажеш до них: Так говорить Господь Бог. А вони чи послухаються, чи занехають, — бо вони дім ворохобний... А ти, сину людський, послухай, що кажу Я тобі: Не будь ворохобний, як цей дім ворохобности...» (Єз. 2:4-5, 8). Бог, посилаючи вісника, обіцяє йому Свій захист і заступництво: «Ось Я зробив твоє обличчя твердим проти їхнього обличчя і чоло твоє твердим проти лоба їхнього... Не бійся їх і не лякайся перед ними...» (Єз. 3:8-9).

Увесь 20-й розділ Книги пророка Єзекіїля відкриває великого, люблячого і милостивого Бога, що бажає спасти Свій народ. І навіть коли народ обурювався і відкидав постанови Божі, відверто бунтував проти Нього, ми бачимо люблячого і спасаючого Бога: «І змилювалось Моє око над ними...» (Єз. 20:17). Єзекіїль невтомно закликав народ повернутися до Господа, щоб уникнути Його судів, які вже наблизилися через нечесність людей.

Чудові слова, сповнені спасаючої надії, звернені сьогодні і до кожного з нас: «І покроплю вас чистою водою, — і станете чисті; за всіх ваших бовванів очищу вас. І дам вам нове серце, і викину каміне серце з вашого тіла, і дам вам серце м'яке... І зроблю Я те, що уставами Моїми будете ходити, а постанови Мої будуть стерегти та виконувати» (Єз. 36:25-27).

Єзекіїль, син людський, — вартовий

«Сину людський, Я настановив

тебе вартовим для Ізраїлевого дому, — і як почувеш ти слово з уст Моїх, то остережи їх від Мене» (Єз. 3:17).

Вартовий, охоронець, чатовий, наставник, опікун, вчитель, пастор — це той, хто відповідальний за добробут інших: «Коли Я скажу безбожному: «Конче помреш», а ти не остережеш його й не будеш говорити, щоб остерегти несправедливого від його несправедливої дороги, щоб він жив, то цей безбожний помре за свою провину, а його кров Я жадаю з твоєї руки! Але ти, коли остережеш несправедливого, а він не повернеться від своєї несправедливості та від своєї несправедливої дороги, він помре за свою провину, а ти душу свою врятує» (Єз. 3:18-19). Ось що означає бути вартовим. Сьогодні Бог поставив на «мурах» вартових (сторожу) — Іс. 62:6.

Господь Ісус Христос здійснює служіння примирення, і народ Божий покликаний охороняти істини від перекручення, від змішування з людськими уявленнями та ідеями. Цю особливу місію ніс Єзекіїль протягом багатьох років.

Єзекіїль, син людський, — ознака

Пророки Божі завжди були покликани звіщати, свідчити, переконувати і показувати Божі наміри і плани. Єзекіїль особливо явив істинний приклад послідовника і служителя Божого.

Шостого року царювання Седекії Господь відкрив Єзекіїлю ті гідоти, які творили в Ізраїлі, у тому числі і його лідери (Єз. 8:5). Ті, які повинні були бути вісниками Божої любові, прощення і благодаті, були учасниками гідот (Єз. 6:12), і Бог через Свого пророка послав страшне попередження: «Тому то й Я зроблю з лютістю: око Моє не змилюється, і милосердя не буду Я мати. І вони будуть кликати сильним голосом в вуха Мої, та Я їх не почую!» (Єз. 8:18). «І стане Єзекіїль вам за знака...» (Єз. 24:24).

Наближалися страшні дні облоги Єрусалима. Катастрофа була неминуною. Її передбачив ще Мойсей від самого моменту народження нації, завбачили багато пророків, і Бог стримував її заради вірних царів неодноразово. Бог звелів Єзекіїлю бути знаком — і це не театральна вистава, а важке служіння. Своєму вірному «сину людському» Бог дав запевнення у Своїй допомозі і підтримці (Єз. 24:25-27).

Сьогодні в релігійному світі багато хто шукає ознак і чудес, як у дні Єзекіїля чи Ісуса Христа, і сьогодні до сучасних людей теж звернені слова Христа: «Рід лукавий і перелюбний шукає ознаки...» (Мт. 12:39). Єзекіїль не робив ні ознак, ні чудес, він сам був ознакою і доказом, як був ним і Ісус Христос.

Народ Божий, який дотримується заповідей Божих і має віру в Ісуса Христа, в останні тривожні дні земної історії є також ознакою для світу. Ми живемо в особливий час — час духовного відступлення від Бога дуже багатьох, що називають себе християнами. Час Божого довготерпіння підходить до кінця. Вавилон буде покараний (Об. 18:5-6). А народ Божий — Його істинна Церква у ці останні дні буде благовістити світу вічне Євангеліє.

В Україні починається навчання для батьків і дочок від Ініціативи Tato.Net

У Львові відбулася польсько-українська організаційна зустріч щодо програми «ВІКНО — семінар для батька і доньки». Ця програма розроблена за сприяння Ініціативи Tato.Net, щоб разом з батьками будувати культуру свідомого і відповідального батьківства в Україні.

«Сімейні стосунки може зміцнити, або ж, навпаки, послабити зв'язок між коханими людьми. А безвідповідальність батьків і брак часу на спілкування «батько-дитина» несе кардинально руйнівну силу в життя нащадків, особливо доньок. Усвідомлення того, що існує хтось, кому я не байдужий, додає сил і рішучості», — вважають учасники Ініціативи Tato.Net. Тому ця програма розроблена спеціально для чоловіків, щоб допомогти їм формувати роль батька і привернути їх увагу до необхідності спілкування зі своїми дітьми, зокрема з доньками.

На зустрічі були присутні партнери програми з Вінниці, Києва, Одеси і Львова, а також інформаційні партнери, у тому

числі й Асоціація журналістів-християн «Новомедія».

Засновник Ініціативи Tato.Net — директор фонду «Кирила і Мефодія» Даріуш Цупял. Він підкреслив необхідність інформувати про таку програму в усіх містах

країни, щоб залучити до підтримки і розвитку цієї благородної ініціативи. На жаль, 80% дівчат, які не мають добрих стосунків з батьками, піддаються проституції.

Даріуш відзначив: «Батько — це охоронець своєї дитини. Він повинен бути

присутнім на кожному етапі її розвитку». На його думку, причина кризи батьківства полягає в спадщині комунізму і післявоєнного періоду, які мали місце в нашій країні. В інших країнах світу криза батька зумовлена насамперед індустріалізацією і міграцією.

Світлана Мокрик, координатор школи «Народжувати», зазначила, що сьогодні найбільшу увагу приділяють матерям, а не чоловікам, хоча батько також причетний до народження дитини. Наприклад, нагороду багатодітним сім'ям вручають жінці як «матері-героїні». А це мовби звільняє батька від відповідальності і обмежує його права.

Учасники програми погодилися провести зустрічі батьків і доньок «ВІКНО — семінар для батька і доньки». У безрезні така зустріч пройде у Львові, у квітні — у Вінниці, у травні — в Києві, у червні — в Одесі. Під час навчання батьки і доньки зможуть налагоджувати взаємостосунки, добре використати час при виконанні спільних завдань, поглибити спілкування і краще прислуховуватись до взаємних потреб і очікувань.

МОЛИТВА ВІРИ

«Уявіть собі групу людей, які живуть в одній будівлі. Половина з них думає, що вони живуть в готелі, друга половина — що це тюрма. Тим, хто думає, що це готель, умови можуть видатися нестерпними, а тим, які вважають, що це тюрма, — на подив добрими».

(Клайв Льюїс).

Я не прошу в Тебе ні здоров'я, ні хвороби, ні життя, ні смерті; тільки прошу: розпоряджайся моїм здоров'ям, моїми хворобами, моїм життям і смертю для Твоєї слави... Тільки Ти знаєш, що доцільно для мене; Ти — Владика, Ти — Пан. Чини зі мною згідно з волею Своєю. Давай мені, забирай у мене, лише формуй мою волю згідно з Твоєю.

Я знаю, Господи, одне: за Тобою йти — добре, ображати Тебе — погано. А понад це я не розрізняю, де добро, а де зло. Я не знаю, що краще для мене: здоров'я чи хвороба, багатство чи бідність, — нічого в цьому світі не знаю. Це знання лежить за межами досяжності людей чи ангелів, воно сховане в таємницях Твого Провидіння, якому я поклоняюся, але яке не намагаюся зрозуміти.

Філіп Янсі.

Одна чашка розповіла свою історію: — Це тепер я така біла і гарна. А раніше я була червоною і лежала в землі. Одного разу мій Господар взяв мене і почав мнути. Він розминав мене дуже довго, і це було так боляче. Далі Господар поклав мене на гончарний круг і почав вертити. Це було дуже важко, мені було погано, паморочилось у голові, і я вже думала, що не витримаю більше ні хвилини. І знову просила Його перестати так мучити мене.

Історія одної чашки

А Він продовжував вертити і ліпити мене, відповідаючи на мої благання: «Ще рано, ще не час». Коли Він зняв мене з круга, я зітхнула з полегшенням і подумала, що вже тепер мене залишать в спокої.

Але після всього цього Господар відправив мене у піч, де жахливо гарячий вогонь обпикав мене нестерпно довго. У мене зовсім не залишилось сил. У печі було маленьке віконечко, і крізь нього я бачила, що Господар дивиться на мене. Я знову почала кричати і просити його зупинити це. А Господар знову й знову говорив: «Ще рано, ще не час».

Коли Він вийняв мене з печі, виявилось, що і це ще не все. Він взяв білу фарбу і взявся фарбувати мене. Було важко дихати, фарба перекривала мій

поверх, і я думала, що вже тепер точно задихнусь. А Господар все говорив: «Ще не час, ще рано».

А потім знову піч... Коли все закінчилось, Господар взяв мене в руки, поставив перед дзеркалом і сказав: «Дивись, це ти». Я розплющила очі, побачила чудове білосніжне відображення і не повірила своїм очам: «Господарю, це не я! Це не можу бути я!».

«Так, це саме ти. Якби я не знайшов тебе на березі і не почав мнути — ти так і залишилась би грудкою глини. Якби я не поставив тебе на гончарний круг — ти так і залишилась би безформною. Якби я не загартував тебе в печі — ти була б недодовгою. Якби я не обпалював фарбу на тобі — ти не була б такою гарною».

НОВИНИ

«Чорний» список країн: 100 мільйонам християн загрожують переслідування через віру

За даними американської організації «Відчинені двері», у Сомалі 2008 року 200 християн були вбиті за віру. Останній випадок стався кілька тижнів тому: новонаверненому християнину Мансурі Мухамеду привселюдно відрубали голову за віровідступництво.

Таким чином, Сомалі потрапило до ганебного списку десяти країн, де християн переслідують найбільше — воно перемістилося з 12-го місця на п'яте. Ось цей список:

1. Північна Корея. 2. Саудівська Аравія. 3. Іран. 4. Афганістан. 5. Сомалі. 6. Мальдівські острови. 7. Йемен. 8. Лаос. 9. Еритрея (тут за наказом диктатора три тисячі християн кинуті в тюрми без суду). 10. Узбекистан.

Пол Естрабрукс, один із керівників «Відчинених дверей», зазначив, що більшість країн у списку — ті, чий законодавства засновані на шари'ї. Винятком є комуністичні Північна Корея і Лаос та диктатура в Еритреї.

Залишається тривожним також становище в Китаї (він опустився з 10-го на 12-те місце) і Бутані (перемістився з 5-го на 11-те), а також в Пакистані (13), Іраку (16), Мавританії (18), Алжирі (19), Індії (22), Північній Нігерії (26), Індонезії (41), Бангладеші (43) і Казахстані (50), де права християн тією чи іншою мірою ущемлені.

За даними «Відчинених дверей», всього переслідування, тюрми і вбивства за віру загрожують ста мільйонам християн по всьому світу.

Християнство остаточно втрачає свою європейську ексклюзивність і все більшою мірою набуває азійських та африканських рис

Однією з тенденцій релігійного розвитку світу, що стало особливо очевидним в минулому році, є зміщення християнства на південь. Про це на прес-конференції УКРІНФОРМУ на тему: «Релігійна свобода у світі і в Україні. Підсумки 2008 року» повідомив президент Української асоціації релігійної свободи Віктор Єленський.

«Християнство остаточно втрачає свою європейську ексклюзивність, і все більшою мірою набуває азійських і африканських рис», — сказав В. Єленський.

За його словами, зміщення християнства на південь призводить до зміни конфігурації християнського світу. Нині найбільша християнська країна — США, а п'яте місце за кількістю християн займає Росія. Однак, за прогнозами експертів, у 2025 році Росія переміститься на дев'яте місце за цим показником, а в 2050-му вона покине десятку країн з найбільшою кількістю християнського населення. «Ця десятка тоді виглядатиме так: США, Китай, Бразилія, Конго, Індія, Мексика, Нігерія, Філіппіни, Ефіопія, Уганда», — повідомив В. Єленський.

Він також зазначив, що християнство продовжує ставати більш різноманітним: якщо у 2000 році нараховувалось приблизно 33 тисячі християнських деномінацій, тобто різних церков і громад, то торік їх було майже 40 тисяч.

Серед помітних тенденцій релігійного життя світу В. Єленський назвав також поширення п'ятидесятництва і посилення прагнення до гендерної рівності. За його словами, жінки все наполегливіше відстоюють свої позиції в релігійних організаціях, особливо у християнських.

ДИВНІ КАЗКИ

Жив-був біль

Жив-був в одній душі біль. Непогано там жив. Ходив у гості до друзів, до себе гостей запрошував. Біль, як відомо, самотності не переносить.

І ось одного разу біль виглянув у вікно — а вікна в житті болю, як відомо, для більшої зручності виходять прямо на серце — і помітив, що його звичне ритмічне погойдування збілося. Не завергло, не уповільнилось, як буває, не зайшлося в конвульсії, лякаючи все населення душі барабанням стуком і тишею, що настає потім...

Просто стало іншим. А це, як відомо, ніколи до добра не приводить. Біль прислухався... Почув тихі кроки. І впізнав їх. І зрозумів, що настала пора залишити звичне місце.

Адже та, що з'явилася на порозі, нізачо не обмежиться роллю звичайної гості. Вона захоче стати повноправною господинею. І нехай наївні язички твердять, що вона часто приводить з собою страждання (чудові, до речі, хлопці). Ні! Швидше за все, ця особа з'явиться в товаристві жахливих супутників: терпіння, милосердя, прощення, віри...

І біль, зіщулюючись і намагаючись здаватися непомітним, відступив перед любов'ю, що входила в серце.

У Львові відкрито виставку «Церква Християн Віри Євангельської на Львівщині»

У Львівському музеї історії релігії відкрито міні-виставку «Церква християн віри євангельської на Львівщині», мета якої — ознайомити відвідувачів з історією та діяльністю ЦХВЄ. Виставку створено на основі фондів матеріалів музею, а також деяких речей, які надала Церква.

В експозиції представлено фотографії перших громад п'ятидесятників, їх засновників і членів, рідкісні журнали 30-х років, які друкувалися на Україні українською мовою, культові предмети для проведення Вечері Господньої, а також одіж: накидка єпископа, жіноча сорочка (для водного хрещення) інші речі. Експонуються чимало матеріалів про життя ЦХВЄ в роки незалежності України.

П'ятидесятницький рух сучасного візця в Україні розпочався в 20-х роках ХХ ст. з поверненням українських селян-заробітчан із Америки. Поширення розпочалося практично одночасно і незалежно в трьох місцях, які перебували під владою різних країн. Реємігранти створили перші осередки в Тернопільській області, на Буковині, в Одесі.

Понад 80 років тому перша громада п'ятидесятників появилась і на Львівщині. Це було у 1926 році в селі Хильчиці Золочівського повіту. Згодом хвиля протестантизму поширилася на інші райони області.

Якщо спочатку Церква мала легальний статус, то перед Другою світовою війною та після неї почалися репресії, гоніння, нищення. Довгі десятиліття п'ятидесятницьке братство було роздроблене на декілька частин.

У травні 1990 року на з'їзді було відроджено Всеукраїнський союз християн віри євангельської-п'ятидесятників (Церкву Християн Віри Євангельської України).

Сьогодні на Львівщині нараховується 80 громад. Понад шість тисяч вірних моляться в 42 молитовних будинках, ще 16 домів будувється в різних місцях області.

Євангельський центр проводить активну діяльність у різноманітних напрямках духовної та соціальної роботи: задоволенні духовних потреб віруючих, духовно-виховній та освітній роботі з дітьми та молоддю, роботі із засудженими та їхніми родинами, алко- та наркозалежними особами, з безпритульними дітьми, наданні духовної та соціальної допомоги людям похилого віку, малозабезпеченим та тяжкохворим людям тощо.

РІСУ.

№ 3 (54)

Виходить щомісяця

БЕРЕЗЕНЬ 2009 р.

За ЄВАНГЕЛЬСКУ ВІРУ

Адреса редакції:

76002, м. Івано-Франківськ,

вул. Мочульського, 1;

тел./факс (0342) 50-10-19, факс 50-10-21

E-mail: dobry.samar@gmail.com

Головний редактор Михайло ПАНОЧКО

Заступник головного редактора — Олег Карпюк;
літературний редактор — Людмила Бендус;
технічний редактор — Дана Парипа;
оператор комп'ютерного набору — Вікторія Галюк.

Газета віддрукована у ТЗОВ «Видавничий дім «Молода Галичина». Обсяг — 1,86 умовного друкованого аркуша. Тираж — 15000 примірників. Замовлення № 923.

Засновник — Всеукраїнський союз церков християн віри євангельської п'ятидесятників

Редакція не завжди поділяє погляди авторів.

Р/р 2600830012161 в ОД Укрсоцбанку м. Ів.-Франківська МФО 336019 код ЄДРПОУ 20559726